

Tengernek Csillaga

2011. júl.–aug.
XVI/4. szám

Mária korszakának lapja

Ára: 290,- Ft

Andocs – kegyszobor

Katolikus Egyházunk ma is megkívánja tőlünk, hogy a szentmise ordináriumát, a válaszokat, valamint az alapvető imádságokat az Egyház anyanyelvén, latinul is ismerjük és imádkozzuk. Ennek jegyében a Tengernek Csillagában 2010. szeptembertől új sorozatot indítottunk, melyben ismertetjük az alapvető imádságainkat és azok latin szövegét. Most az anyagi himnusz kerül sorra.

GLORIA in excelsis Deo!

Et in terra pax
hominibus bonae voluntatis.
Laudamus Te, benedicimus Te,
adoramus Te, glorificamus Te.
Gratrias agimus Tibi
propter magnam gloriam tuam.
Domine Deus, Rex caelestis,
Deus Pater omnipotens.
Domine Fili unigenite, *Jesu Christe.*
Domine Deus, Agnus Dei,
Filius Patris.
Qui tollis peccata mundi,
miserere nobis.
Qui tollis peccata mundi,
suscipe deprecationem nostram.
Qui sedes ad dexteram Patris,
miserere nobis.
Quoniam tu solus Sanctus, tu solus
Dominus,
tu solus Altissimus, *Jesu Christe,*

Cum Sancto Spiritu † in
gloria Dei Patris. Amen.

DICSŐSÉG a magasságban Istennek!

És a földön békesség
a jóakarató embereknek!
Dicsőítünk Téged, áldunk Téged,
imádunk Téged, magasztalunk Téged.
Hálát adunk Neked
nagy dicsőségedért.
Urunk és Istenünk mennyei Király,
mindenható Atyaisten.
Urunk *Jézus Krisztus,* egyszülött Fiú.
Urunk és Istenünk, Isten Bíránya,
az Atyának Fia,
Te elveszed a világ bűneit,
irgalmazz nekünk!
Te elveszed a világ bűneit,
hallgasd meg könyörgésünket!
Te az Atya jobbján ülsz,
irgalmazz nekünk!
Mert egyedül Te vagy a Szent, te
vagy az Úr,
te vagy a egyetlen Fölség, *Jézus*
Krisztus,
a Szentlélekkel együtt † az
Atyaisten dicsőségében Amen.

A dőlt betűvel jelzett részeknél a régi rendtartás szerint fejet hajtunk. A kereszt jelöli, hogy a Szentháromság nevére keresztet vetünk – a szerkesztő.

Spirituális támogatók: fr. Barsi Balázs OFM., Gyulai Oszkár,
P. Jáki Teodóz Sándor OSB., Katona István, Regőczy István és Török József.
Teológiaiag lektorálta: Bocsa József, piarista

Tartalomjegyzék

Dicsőség a magasságban Istennek.....	1
A Szent Szűz egyénisége.....	2
Prohászka Ottokár: Magnificat	3
Prohászka Ottokár: Sárlos Boldogasszony.....	6
Engesztelők I. Országos Találkozója.....	10
Szent Benedek pápaságom nagy védőszentje	13
Isten örök szeretetének kinyilatkoztatása	14
Cafasso Szent József példája álljon minden nevelő előtt	15
Szent X. Piusz – megújítani mindent Krisztusban	16
A kereszténység az örök életet ígéri	18
Az Oltáriszentség felbecsülhetetlen értékű kincs.....	18
Értelmezések és vélemények az új szentszéki instrukcióhoz	20
Felajánlás – könyörgés	21
Felajánljuk magunkat.....	22
Bensőséges lett a kapcsolatunk	23
Tényleg van mennyország!	23
Mária-kegyhelyek	
Andocs.....	25
Mária Korszaka	
Micsoda a Máriás Papi Mozgalom? – folytatás.....	27
Tekintsetek az égre!	33
Rózsafüzér	
A medjugorjei események meg fogják változtatni a világot	35

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

Internet: www.tengernekcsillaga.hu

E-mail: info@tengernekcsillaga.hu

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel, javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában,
www.co-print.hu

Felelős vezető: G. Diviaczky Klára

A hátsó borítón: Szent Szűz, Rio de Janeiro

A *Tengernek Csillaga* folyóirat megrendelhető a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, illetve e-mailen és megvásárolható a templomokban vagy Budapest V., Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank
10200885-32621031-00000000

ISSN szám: 1416-8243

Dicsőség a magasságban Istennek

A *Gloria in excelsis Deo* kezdetű imádság úgy is ismert, mint az „angyali himnusz” (hymnus angelicus). Ez az Egyháznak a Szentháromság mindhárom személyét legmagasztosabban dicsérő, imádó és hálaadó himnusza. Nagy doxológiának is nevezik.

Az ima három részre tagolható. Első szakasza az Úr Jézus születésének angyali megéneklését ismétli a Lukács evangéliuma 2,14 szavaival, a második rész Isten magasztalása a dicséret, imádás és hálaadás akklamációival, míg a harmadik rész egy Krisztus-litánia, melyben a Megváltó fölségcímeit elsorolva több könyörgést intézünk hozzá. A Glória szentháromságos befejezéssel ér véget.

A bibliai énekek mintájára írt őskeresztény himnuszt kezdetben a hajnali imádságban mondták. Eredete a keleti Egyházra, a IV-V. századra megy vissza, ahol ma is a reggeli zsolozsmában imádkozzák.

Lényeges elemei már az Apostoli Konstitúciókban (egyházi és liturgikus szabályok IV. században összeállított gyűjteménye) megtalálhatók, mint elsősorban az Atya dicsőítése (VII, 47). A IV-V. században valószínűleg Alexandriában az ariánusok miatt módosult, és a hangsúly a Fiú dicsőítésére került.

A Glóriát a *Liber Pontificalis* szerint 498-ban *Szummakhosz* pápa rendelete alapján Rómában átvették a pápai misébe az ünnepi bevonuláshoz vasárnapokon és vértanúünnepeken. Kezdetben a papok csak húsvét vigíliáján és első miséjükön imádkozták. Ez a korlátozás a 12. században megszűnt, és a bűnbánati napokat kivéve a mise állandó részévé vált a *Kyrie eleison* (Uram irlalmazz) után.

Mai formája a IX. században állandósult. A latin Egyházban a középkorból 56 egyszólamú (gregorián) dallamát ismerjük. A legrégebb valószínűleg a 10. századból való, amely a *Liber Usualis* 15. számú dallama.

A Glóriát főünnepeken, ünnepeken, valamint vasárnapokon imádkozzuk kötelezően, de mondható egyéb ünnepélyesebb alkalmakkor, például szentek emléknapjain is. Adventben, nagybőjtben és az évközi hétköznapi napokon elmarad.

A szentmise hagyományos formájának gyakorlatával megegyezően a *Novus Ordo Missale* általános rendelkezéseinek 53. pontja is kimondja, hogy ennek a himnusznak a szövege más énekkel nem helyettesíthető.

A Glóriát a pap (vagy szükség esetén a diakónus, a kántor vagy a szkóla) intonálására a kórus és nép fölvaltva, vagy mindnyájan együtt éneklük, illetve recitálva mondhatják. Ha a pap a Glória alatt oldalt helyet foglal a papi trónuson, akkor mindnyájan leülünk, s amikor a pap feláll, újra felállunk. A régi rendtartásban az imádság szövegben dőlt betűvel jelezett szavaknál fejet hajtunk, a Szentháromság nevére pedig keresztet vetünk

F.D.

A Szent Szűz egyénisége

Prohászka Ottokár

A Szent Szűz Krisztus után Istennek első gondolata, a „Primogenita” nagy hivatásának megfelelőleg, erőben, szépségben, az Istenanyát megillető nagy stílusban van kialakítva. A Szentírás csak azt mondja: „de qua natus est Jesus”, vagyis ez az asszony oly nagy, oly mély, oly fölényes és kegyelmes, hogy anyja lehetett, Istenanya, ki az Igét vágyódó, ünneplő lélekkel fogadta, keblébe zárta, vele vérét megosztotta, őt tejével táplálta, lágyságával, gyengédségével, szeretetével kielégítette. Várta s ajtót nyitott a jövevény Istennek s kezének mirrhás illatával elbájolta őt. Aki Istent fogan és hord 9 hónapig szíve alatt s csitít édes tejjel keblén: annak a lelki nagyság s mélység isteni igényeit kell kielégítenie. Az ilyen lélek létet, életet, tudást, művészetet, szellemi világot meghaladó fölényes nagyságban s méltóságban lép elénk. Mons super montes, lelki világa pedig a mélység s bensőség titokzatosságában feslik ki s öntudatosan átélt érzésekben s elragadtatásokban adja ki energiáját.

E nagyságot jellemzi

a) az Istenközelség. Minden lélek annyiban nagy és szép, amennyiben Istenhez közel áll s e közelségét érzi s élvezi. Senki sincs oly közel Istenhez először a test és vér kapcsán s azután ép ezért az érzület és a lelkiület s isteni gondolat, érzés és elmélyedés révén, mint a Szent Szűz. Mózesnél közelebb. Illésnél s a víziós prófétáknál s az Istennel közlekedő szenteknél; oly közel van hozzá, mint saját gyermekéhez; azok dörgésben, villámlásban, ködben, füstben, szimbolumokban érintkeztek vele; míg ellenben a Szent Szűz gyermekének gögicselésében, édes tekintetében, mosolygó arcában vette kinyilatkoztatásait.

b) Jellemzi őt a természetfölötti világgal való páratlan érintkezés. Amica Dei, sőt Mater Dei. Az Isten benyomásait ő veszi legérzékenyebben, a lelke arra van teremtve; befolyásait ő nyeri legbőségesebben. Itt szívek ömlenek át egymásba. Ő az első szőlővesszeje annak a tőkének, – első virágos vesszeje a megtestesülés titokzatos gyökerének; azért az isteni szeretet és élet benne adja ki legigézetesebben erejét. Panta psichés pléré; minden lélekkel telt benne; azért érzi az ember: Deum patitur... Istent bír el!

c) Jellemzi páratlan hivatása. Amint vért és tejet szolgáltatott az Úrnak s szépségét, kellemét Jézus belőle vette s általa lett „speciosus inter filios hominum”; úgy a kereszténységnek is a Szent Szűz kölcsönöz báját, varázst, illatot. A betlehemi barlangnak ő a mécsese, a szent éjnek a legszebb csillaga, az ő fohásza a legédesebb „Gloria”; Názáret nem lenne Jézus otthona, ha nincs az otthonnak édesanyja s anygala; a Golgota nem volna oly csodálatosan

megrendítő, ha Jézus a kereszt mellé nem ülteti a gyöngyvirágot, melyet elsőnek hint meg vérével s ezt a rózsát, mely odatapad s feljut a keresztfán s kínos érzésekben kivirágzik. – A Szent Szűz eszközli ki az első csodát, – ő járja az első keresztutat, – ő zárja szívébe egymaga, a kiszenvedett Krisztusba s művébe lefektetett hitet, ő csókolja meg elsőnek az örök üdvösség vágyával, megnyugvásával Jézus sebeit; ő tartja egymaga az első feltámadás vigiliáját. Ő várta 33 év előtt egymaga az Igét a gyümölcs oltó Boldogasszony nap éjjelén; ő fogadta egymaga Betlehem karácsonyában; ő várta őt egymaga a föltámadás hajnalán; ő, csak ő. Una est dilecta, amica, speciosa mea!

E páratlanul fölséges léleknek részünkről lelkes és mély tisztelet jár. Elül jár az Isten anygala a Szent Szűz köszöntésében midőn mondja „Üdvözlégy Mária”; követi őt Szent Erzsébet, aki a köszöntést szinte folytatja: „áldott vagy te az asszonyok között”; s a keresztény katolikus Egyház, mely ezt a tiszteletet magától az elragadtatásban éneklő Szent Szűztől mint szent kötelességet és parancsot vette: „Ime ezentúl boldognak mond engem minden nemzedék.” – Mondjuk ily érzésekkel az Üdvözlöt.

(Prohászka Ottokár: A szép szeretet anyja)

Magnificat

Prohászka Ottokár

„Magasztalja az én lelkem az Urat.” (Luk.1.)

A Magnificatban a Szent Szűz öntötte ki lelkének forró, mélységes érzéseit. Kitört belőle. Akkor tört ki belőle, mikor ember – itt Szent Erzsébet – először utal a Szent Szűz szent, boldogító titkára s mint Istenanyát üdvözli őt. Eddig ezt az ő páratlan kegyelmét mint jegyesi s menyasszonyi titkát őrizte; de most a titok föl pattant s lelkének érzései lüktettek ki a világba. Kinyilvánította ő maga, hogy mi történt vele; ő törte föl a meghittség pecsétjét s kitérte Isten kegyelmes leereszkedését. A karácsonyi angyal nyomában ő énekelte világgá a jó hírt, a világ üdvösségét s saját szíve boldogságát. Az Evangéliumot így kell hirdetni: énekes, boldogított lélekkel; az Evangéliumot így kell fogadni: imádással, hálával, örömmel... A Magnificat érzéseivel. S mily ösztönszerű hatalommal tör ki belőle ez ének! Erzsébet üdvözölte őt, tisztelte s áldotta őt s hódolatát mutatta be neki s ime a Boldogságos Szűz a feléje áradó tiszteletet mint imádást s hódolatot Istennek mutatja be: legyen imádott, legyen áldott az Úr – ez a Szent Szűz felelete Erzsébet dicséretére – s én leszek itt ez imádás első bemutatója. Nagyra emelt engem s boldognak mondanak ezért

engem a nemzedékek, de mindezt mint imádást s dicsőítést fordítom feléje; magamnak az alázatos szolgáló szent örömét tartom meg, a dicsőséget pedig neki mutatom be. Én semmi sem vagyok, ő minden, – Ő az Úr, én szolgálója – én a mélység, Ő az, ki leereszkedett a mélységbe s azt fényel s szépséggel s örömmel töltötte ki. Az Istennel telt mélységből hangzik a lélek éneke: a Magnificat. Az erő s alázat énekére a Szent Szület szent Fia inspirálta; ez az Úr Jézus evangéliumának két motívuma s a Szent Szűz, ki oly szoros s forró egyesülésben élt szent Fiával, ez indításokat már tőle vette.

Ez a magasztalás s az öröm éneke. A „Magnus Dominus” s a „Deus Salvator” az a két vezető gondolat, mely a Szent Szűz lelkében ég; ezt átfogja, föléri s érzelmével felel rá s ez a lelkület mint a magasztalás s az öröm éneke tör ki belőle. Érezzük vele a vallásos lélek két legmélyebb érzését, azt, hogy oly nagy, oly végtelenbe elnyúló s megfoghatatlan nagy az Úr, hogy lelkünk az ő nagyságtól összetöpörödve porrá, semmiséggé vékonyul s a másikat, azt, hogy oly jó, oly leereszkedő, üdvöt s megváltást hozó, gyarlóságainkat elnéző, rabságunk kötelékeit oldozgató, hogy bizalommal felérepülünk s önmagunkat feledve s szeretetétől vonzatra, aggodalmainkat s gondjainkat benne elpihentetjük s boldogságunkat tőle várjuk. Ez a világosság villant át mint intuición, mint meglátás a Szent Szűznek lelkén most Zakariás házában küszöbén, ez a világosság mint a szeretet tüze becsapott szívébe, eltöltötte öntudatát s inspirálta a magasztalás s az öröm kitörését. A Magnificatban tényleg e kettő a vezérlő gondolat: nagy az Isten, nagy, mérhetetlen nagy s e nagyságot csodálom s áldom s jó az Isten, üdvözítésig jó s jóságától örvendek s ujjongok. Íme, mily fontos a Szent Szűz vallásos lelkének e tiszta, friss reakciója: ő ugyanis nemcsak az Isten nagyságát s szeretetét látta, hanem látta az ember kicsinységét s alacsonyságát, de nem maradt meg azokban, hanem alacsonyság s nyomorúság fölé kerekedett s az emberi gyarlóságra az ő üdvözítő s fölszabadító jóságával felelt. Föl, föl, – mondja lelkünkben, – ne szegeződjetelek bele magatokba s világotokba, ne rögzítsételek szomorú rabságotok öntudatát, hanem emelkedjetelek föl az Úrhoz, nála van a nagyság s tietek lesz az, ha kérítelek s csodáljátok s magasztaljátok; ugyancsak nála van a jóság, törjetelek feléje, merüljetelek el benne, így a tietek lesz. Magunknak nem vagyunk elegendők, azért keressük kiegészítésünket s különös dolog, hogy az ember, ez a parány a maga kiegészülését csak a végtelen Istenben találja. Ezt imádkozza, ezt éneklia a Szent Szűz lelke, de ezt volta-képpen az egész emberiség így érzi s a Szent Szűz hozza kifejezésre.

Quia respexit humilitatem ancillae ... A Szent Szűz áttüzesedett lelke is a maga egyszerű s erőteljes alázatában mutatkozik be; mikor elragadtatva Isten nagyságát éneklia, akkor is magára csak úgy gondol, mint az Isten szolgálójára;

magasan jár, átszellemül, de a maga helyét a mélységben látja, ahonnan őt az Úr kiemelte; most magasan áll ő is, de ott mint a kegyelem leánya szerepel. Azért emelhetta, azért foglalhatta le őt az Úr is; nem talált benne semmi akadályt az, ki „a kevélyeknek ellentáll”; azért mondatik a Szent Szűzről: „virginitate placuit, humilitate attraxit.” Az alázat ugyanis kiüresíti a lelket, amennyiben az önző, kegyetlen, hideg, bűnös s az Isten lelkének csinál helyet. A jobb léleknek helyet készítünk a jobb belátás, gyöngeségünk, tapasztalatlanságunk, kislelkűségünk, korlátoltságunk fölértése s átérzése által s ez az alázat. Az alázat finomlelkűség; az alázat lélekfinomodás s ez úton jön felénk az Úr. Mikor a durva, öntelt, ösztönös lélek eltörlődik s leszorul, akkor a másik, a finomabb lélek fakad; ez az Isten kegyelmének térfoglalása bennünk. Az alázat tehát nem passzív, veszteglő, önmagát s energiáját lefokozó s gyöngítő irányzat; hanem ellenkezőleg erőteljes, szolid s aktív irányzat, mely valóságot, korrektséget sürget, kiábrándít, s a helyünket kijelöli, mely természetesen nem az első hely. De aki a maga helyén van, azt az Isten megtalálja, aki pedig másfelé jár, s nem ott van, ahol kellene, az az Isten elől fut, vagy legalábbis akadályokat gördít, hogy eltaláljon hozzá az Isten lelke. Érezzük át, hogy sokféle akadálya lehet szívünkben a Szentléleknek. Tele vagyunk magunkkal s nem találjuk meg a helyünket. Mi nem állunk szolid, biztos talajon, hanem felhőkön úszunk, álmok közt ringatózunk; vágyódunk ugyan jobb után s gondolunk alázatra is, de mennyi elfogultság s érzékenykedés saját, minket érdeklő dolgunkban; mily kevéssé reális értékelése önmagunknak s mily túlcsigázott igények s követelések másokkal, eljárásukkal, ítéletükkel, alkalmazkodásukkal szemben. Mily nagy jót akar s tesz velünk az élet, mely megtapasztaltatja velünk, hogy mások hogyan gondolkoznak rólunk, hogyan értékelik s taksálják igényeinket. Be jó, mások lelkén át nézni önmagunkat! Sokszor az kijózanítólag s lehűtőleg hat ugyan, de érezni fogjuk, hogy a valóság Istenséghez, a „Deus verus et vivus”-hoz közelebb jutottunk.

Quia fecit mihi magna... Azt csak ő érzi, hogy mit jelent az a „magna”, mert azt a lelki csodaszép világot, melyet az Úr teremtett a Szent Szűz lelkében, mi csak saját lelkünkön, saját tapasztalásainkon át érthetjük meg; azok pedig kicsinyesek, a mi kis, gyarló világunknak vetítései. De megdöbbenve és sejtelmes lélekkel hallgatjuk a Szent Szűz ez örömkítőrését, ki ezt kiáltja ki világgá, hogy nagy, hogy istenileg nagy az, amit az Úr neki tett, mikor másrészt úgy szereti Isten szolgálójának vallani magát. Megegyeztetjük a két irányzatot, ha elgondoljuk, hogy az Isten szolgálójának alázatos öntudata is nem ignorálhatta a tengernyi kegyelmet, lelkének sugárzó szépségét s szívének belsejét; ezekről kellett mondani, hogy Isten csodái; ugyanakkor pedig ezt az egész szép

csodavilágot Isten lábai elé terítve látta, mert tudta, hogy ez mind érte, az Úrért van. Isten kegyelmeit nekünk is el kell ismernünk; hálával kell elismernünk, hogy sokat adott s nagyot tett nekünk az Úr; természetesnek is kell találnunk, hogy e kegyelmek nyomában szebb lelki világ alakult ki bennünk; de azután a legnagyobb odaadással ezt mind az Úr lábai elé kell hódolattal tennünk s azt mondanunk: neked ez nem sok Uram, te többet érdemeltél. Voltaképpen semmi sem elég nagy, semmi sem elég szép és szent, mikor arról van szó, hogy Istené legyen s az ő szolgálatára szánva legyen. S itt gondolok arra a három leányra, kiket 1793-ban, a francia forradalom idejében Angersben a nyaktilóra vittek. Az ifjúság ártatlansága s a szépség bája sugárzott arcukról. Fehérbe voltak öltözve, omló hajuk lazán fölcsomózva. A nép megindult, mikor meglátta őket: „Grace, grace – kiáltották – elles sont trop belles.” S a egyik leány azt felelte vissza: „Rien n’est trop beau pour Dieu.” Szent igaz, semmi sem túlszép, túltiszta, túlnagy, mikor arról van szó, hogy Istennek szántuk. Ez a gondolat sürgessen lelki tisztaságra s tökéletességre s kérjük az Urat, hogy önmagára való tekintetből, saját maga dicsőségeért tegyen rajtunk nagyot, emeljen föl magához.

(Prohászka Ottokár: A szép szeretet Anyja)

Sarlós Boldogasszony

Prohászka Ottokár

„Fölkelvén aztán Mária ama napokban, sietve méne a hegyes tartományba, Juda városába és beméne Zakariás házába és köszönté Erzsébetet.” (Luk 1,39)

A Boldogságos Szűznek jól esett meghallania, hogy az Isten titkaiba egy más asszony is bele van állítva, s hogy az is anya lett, még pedig szintén valamiképp anya kegyelemből s hogy boldogságát, örömét s reményét, ha valakinek, hát annak fedheti föl, neki öntheti ki szívét. Lelkében csengett az angyal szava: „És íme Erzsébet, a te rokonod, ő is fiat fogant vénségében és ez hatodik hónapja annak, ki magtalanak hívatik.” Tudta azt is, hogy e két magzatnak köze van egymáshoz; tudta, hogy annak a fiúnak a Messiás előhírnökének kell lennie s ugyancsak, hogy a Messiás kegyelme s szeretete környékezi az előhírnököt. Úgy érezte tehát, hogy oda kell mennie Erzsébethez s el kell vinnie az Isten megtestesült kegyelmét elsősorban Erzsébetnek s magzatának.

Eszmélődő s imádkozó lélekkel megy a Szent Szűz a nyári szépségben pompázó virányokon végig; imádkozik s énekel benne szív és lélek: az isteni szeretetnek énekét, az „Énekek énekét” zengi halkán. Illatos berkeken, virágos réteken vezet útja. A legszebb virág Isten világában ő maga. Szíve alatt

hordozza a testté lett Igét, az emberi természetet magára öltött „örök életet”. Körülötte a virágzó nyári élet; fölötte a sötétkék égboltozat, mely csillogó fények árját önti fára, bokorra, a hullámzó aranykalászos vetésre s nemkülönben a sziklás, göröngyös útra. Minden a jelenlevő Istenről szól neki, aki a virágok pártáját kiszövi s kiszabja, aki lélegzik az arcába csapó s megint elhaló fuvalom ritmusában, aki pihen az erdőszél árnyékának homályában; de akinek legédesebb pihenője az ő szűzies szíve alatt van. A Szent Szűz tud az Isten e meghitt szeretetéről, s annak melegétől kivirágzik lelke s boldogan emelkedik ég felé, mint a trillázó pacsirta. Napsugár ragyog a Szent Szűz szemeiben, – áhítat, meghatottság. Szebb az a belső, lelki világ, melyet szívében hord, mint ez a külső, színes szépség s bágyadtabb a palesztinai nyárnak aranyfénye, mint az a sugárzás, mely lelkét áthévíti. A Szent Szűzben az Isten iránti szeretet a legmagasabb fokra hág s boldogság neki a gondolat, hogy ez a szerető, megváltó szépség általa lesz közös javunk, mert általa adja magát nekünk. Igazán, a virágzó természetben könnyen átítatja lelkünket az Isten jelenlétének érzése; de mikor a Szent Szűzzel szemben állunk, akkor ez a jelenlét nekünkvalóan lép elénk, aminek kifejezést adunk mindannyiszor, ahányszor imádkozunk: „És az Ige testté lőn s mi köztünk lakozék.” S ő tudja s érzi legjobban azt is, hogy az a jelenlevő, szíve alatt pihenő Isten a kegyelmi világ mily búbájába öltözteti lelkét s biztat minket is, hogy változassuk meleg s lelkes örömmé az Isten jelenlétéről való hitünket s hordozzuk őt magunkban mi is, mint erőt s kitartást; öltözködjék kegyelmeitől a mi lelkünk is az erények szépségébe. Legyen lelki világunkban is csillogó, sugárzó, illatos, termékeny nyár!

Egymagában megy a Szent Szűz; senki sem kíséri. Egymagában megy, de nem fél. A sötét erdő nem ijeszti; a kéklő vizek mélységeiben nem lát szörnyeket s nem úgy megy végig a hegyi utakon, mintha idegen s ellenséges világban tévelyegne. Az a tudat, hogy Isten közel van hozzá, vigaszt s megnyugvást ad neki az Igen; de nem leselkedik-e ránk mindenütt az ellenség nincs-e veszedelmekkel tele a világ? Nem álnok-e a természet is, mely nemcsak virágot fakaszt s gyümölcsöt termel, hanem bacillusokat is nevel s mérgeket is szűr; bízhatunk-e benne, mikor életünk gyökereit szövi, de meg is rágja azokat? Azután meg oly törekeny az élet s oly megbízhatatlan erőnk s egészségünk is; szinte üvegbúra alatt s zár mögött kell tartanunk azt, ha megóvni akarjuk. Zavar minket a természet keménysége s törvényeinek kérlelhetetlensége is, mikor betegség s kín gyötör s mikor könyörületet keresves bajainkban, arcán csak a merev érzéketlenség vonását látjuk. Valóban nem csodálkozunk, hogy sok aggodalom és félelem kíséri az embert s hogy az a taposott s elkínzott élet a világban a „siralom völgyét” látja. Hogyan keltsük föl magunkban ily

körülmények közt a lét s az élt örömét s hogyan neveljük magunkat arra a biztonsági érzetre, hogy dacára a sok veszedelemnek s az élet relatív s küzdelmes voltának, megnyugodjunk Istenben s bízunk segítő karjában? Arra csak egy módszer segít s az nem egyéb, mint az, hogy necsak közel érezzük magunkat Istenhez, hanem őt magát hordozzuk lelkünkben. Ezt éneklí a 26. zsoltár s ezt rezonálta a Szent Szűz minden lépésénél a föld: „Az Úr az én éltém oltalmazója, kitől remegiek? Ha tábor áll ellenem, nem fél szívem; ha harc támad ellenem, én akkor is bízom. Mert elrejtett engem az ő hajlékában, a veszedelem napján megoltalmazott engem hajléka rejtekében.” Vagyis nem félek, mert az Úr van velem s a Szent Szűzzel még azt is mondjuk: nem félek, mert az Úr van bennem. Őt vitte magában szíve alatt a nyári virányon, őt vitte keblén később az Egyiptomba való futásnál a puszták homokján, Istent vitte szívében, szerelmében akkor, mikor a keresztúton édes Fia véres nyomaiban járt; mindenütt Istennel szívében, jelenlététől környékezve élt. Lehetett egymagában, társ s kíséret nélkül; de soha sem volt Isten nélkül s így kell nekem is élnem s a Szent Szűzet utánoznom.

A Boldogságos Szűz úgy jött Erzsébethez, mint ki kegyelmet s könyörületet s eddig még ismeretlen szeretetet visz s visz oda, hol ez a szeretet első lobbót vet majd hozzá közel álló lelkekben, azért hát meleg bensőség s nagy kincsnek birtoklása s nagy áldáskiosztás öntudata töltötte el s sugárzott ki belőle; az égett rajta, mint ahogy a szellem s lélek ég s tükrözik valakin, az csendült meg hangjában, mikor köszönté Erzsébetet. De álljunk meg e jelenetnél; itt két asszony találkozik s e két asszony s két anya találkozásában a nőnek sorsa mutatkozik be. E két nő két világot hordoz magában, Erzsébet az ó-szövetség utolsó látnokát s az újszövetség előkészítőjét, Mária az új világosság, új eszménység, új szépség forrását s megtestesülését, Krisztust! Az Erzsébet előtti anyák árnyban állnak, különös, mély szomorúság van előntve a nőiesség báján; sok szenvedés jelzi útjukat; gyengédségük inkább csak ingere volt az erőszaknak s gyengédségük alkalom a férfi zsarnok uralma számára. Ők nemcsak bukott emberek, ők letaposott virágok is voltak. S ez a nőnek egyik, még pedig a régi típusa. Az új típus más. A Boldogságos Szűzben mint tiszta, ragyogó, isteni nőben lépett a világba az ideális emberiség; az emberiség mint nő emelte föl fejét; Isten maga emelte föl a nőt azért, hogy az asszony szent titkába rejthesse el a megtestesülés, az ember istenülésének titkát s az asszony lett oltára az Istennek és kapcsa Istennek s az emberiségnek. A reménység, a tökéletesség, az emelkedettség, az élet s a szépség napjának hajnalpírja az asszonyon van előntve; az új s szebb világ szimboluma s iniciáléja ő. Mi így nézzük a Szent Szűzet s így tekintünk fel a nőre. E kapcsolatot hozza öntudatára minden

asszony; álljon magasan érzésben s álljon kapcsolatban a Szent Szűzzel egy tiszta, nemes nőiesség közössége által. Ott van az ő helye, abban a szférában, azon a szintájon s a férfi is ezt a nőiességet mindig a titokzatosság temperamentumán át fogja nézni, mely benne a vonzalmat mindig tisztelettel párosítja majd. Ez volt Heinrich Hugó felfogása, aki minden asszonynak, ha szegény volt, ha vén, kitért s mondá: „Ich tue es um unserer heiligen Frau, der Jungfrau Maria, eine Huldigung darzubringen”.

„És lőn, amint hallotta Erzsébet Mária köszöntését, röpöse méhében a magzat és betelék Erzsébet Szentlélekkel és nagy szóval felkiálta és mondá: Áldott vagy te az asszonyok között és áldott a te méhednek gyümölcse.” (Luk 1,41)

Íme a Szent Szűz hangja hallatára Erzsébet s magzata eltelének Szentlélekkel; a Szent Szűz köszöntése szakramentális kihatású volt, szózat volt, mely jelentett is s eszközölt is megszentelést s mély megindulást s tőle, mint lélek izzó sugárzatától lobbót vetett Erzsébet lelke, kigyúlt hálája s szeretete s elragadtatásában meglátta a dicsőséges, az áldott asszonyt s köszöntötte az Istenanyát. De nemcsak Erzsébet lelkén ömlött el a Szentlélek világossága és tüze, hanem átvetődött a szíve alatt pihenő gyermekre s az repesett örömtől s eltelt szintén Szentlélekkel, megtisztult az eredeti büntől s a boldogságos Szűz lett az ő keresztelője s újjászüelője. Nagy kegyelem az, ha a gyermek már anyja méhében veszi a lélek benyomásait. A Boldogságos Szűzet tisztelő édesanyák részesíthetik magzataikat saját lelkük s érzésük melegében s harmonikus áldásaiban. Amit ugyanis a Szent Szűz tiszteletében szeretetből, tisztaságból, vágyból s bizalomból, meghatottságból s bensőségből vesznek, az mind magzatjaikra is hárul, kiket meleg s imádkozó szívük alatt hordoznak. Minden anya gondoljon a Szent Szűz látogatására Erzsébetnél s tegye magát is sokszor kapcsolatba vele; nyissa ki szívét a hozzá közeledő Szűznek; hallja meg szavát s köszöntse ő is melegen azt, ki áldott az asszonyok között. Kérjen, kölcsönözzön ki nála érzéseket, melyeket gyermekére is átönthet. Áhítat, bizalom, emelkedett hangulat, istenközelség, szent öröm töltse el az anya szívét, nézze az anyaságot, mint istenszolgálatot, s épp akkor járuljon többször a szentáldozáshoz s a szentáldozásban élje át a Szent Szűz látogatásának titkát s áldásait.

E titokban látjuk kedves bemutatkozását annak a hitnek, hogy miután a Szent Szűz a mi anyánk, hát a gyermekek megszentelésében is neki van elsőrendű szerepe. Általa szentelte meg Isten Szent Jánost; ő volt tehát annak az első, leghathatósabb gyermekmegszentelésnek közvetítője s ilyen akar ő gyermekeinkre nézve is lenni. A gyermekek vallásos befolyásoltatásában a Szent Szűz legjobb segítőnk. Hiszen oly közel áll hozzájuk, mint az, kit legjobban ismernek, tudniillik édesanyjuk s oly valakit tart feléjük karjain, ki nekik oly

ismerős, mint saját testvérkéjük s ez a gyermek Jézus. A gyermekeknek sajátos lelki világa van; nincsenek absztrakt fogalmai; tanok nem valók neki; de az anya arca s hangja az első nagy realitások, melyek lelkébe hatolnak; azoknak észrevevésén ébred ez lelke s a hozzá való kapcsolata révén jelentkeznek szívének érzései: a függőség s a rajtra való függés, a bizalom és vonalom, a hála és szeretet. A kis világba helyet talál az Isten édesanyja, sőt mondhatni, hogy ahogy Jézus a Szent Szűz révén jutott el hozzánk: úgy jut el e révén könnyen a gyermeki szívbe. A Szent Szűz látogatása Erzsébetnél már a Szent Szűznek a gyermekszobába való benyitása is. Oly sokat disputálnak a gyermek vallásos neveléséről, de alig lesz valakinek kifogása a vallásosság ellen, mely a Szent Szűz bájával, nőiességével s édesanyaságával nyit be a gyermekszobába s ha nem absztrakt fogalmakkal néz ránk, hanem a Szent Szűz arcával, mosolyával és csókjával köszönt be, ha vonz szépségével s boldogít anyai szeretetével.

(Prohászka Ottokár: A szép szeretet Anyja)

Engesztelők I. Országos Találkozója

Zsúfolásig megtelt a Szent Anna Piarista Templom Vácott 2011, május 21-én. Az ország minden részéből jöttek engesztelők kisebb csoportokban és buszokkal. Sőt voltak Erdélyből és Szlovákiából is.

Az engesztelés gondolata Szent István királyunk óta ott él a magyarságban, és felerősödött különösen történelmünk nagy fordulóiban, olyan korokban, amikor nagy veszedelmek fenyegették a magyarságot. A találkozó meghívóján és az ott szétosztott emléklapon három nagy engesztelő képe szerepel, akik mintegy megszemélyesítik és képviselik, és vezetik a Mennyből a mai engesztelőket is. Az első Boldog Gizella királyné, aki különösen a Szent István halála utáni időkben engesztelt a magyarságért, amikor a pogány lázadások fenyegették az éppen frissen elplántált kereszténységet. A másik két magyar engesztelő szent a meghívón és az emléklapon Árpádházi Szent Margit, és Boldog Özséb, akik a tatárjárás idején erősítették fel újra a magyarság körében az engesztelés gondolatát és gyakorlatát. Boldog Özséb nemcsak remeteként magányosan engesztelt, hanem azt a feladatot is kapta, hogy gyűjtse össze a magányosan engesztelő remeteket és a többi engesztelőt, hogy az apró kis lángok egyetlen nagy lánggá egyesüljenek.

A török veszély idején is ott élt az engesztelés gondolata hazánkban nemcsak Boldog Özséb rendjében, a közben már több mint ezer főt számláló magyar alapítású pálos rend körében, hanem a végváriakban is, akik magukat Európa

és a kereszténység védőbástyájának tudták, imájukkal és kardjukkal küzdve, engesztelve. Ennek volt tulajdonítható a nándorfehérvári diadal, amely a pápa, Kapisztrán Szent János, Hunyadi János, Szilágyi Mihály és a sok névtelen kereszties összefogásának, imájának és harcának volt az eredménye. Szulejmán szultán nemcsak megfutamodott a világ akkor leghatalmasabb hadseregével, hanem később is emlegette, hogy a keresztények seregeitől nem fél, de annál inkább papájuk és a keresztények imáitól.

A török hazánkból való kiűzése is, a hadi erőfeszítések mellett, a pápa által hirdetett kereszties hadjáratoknak és a bennük tevékenykedő mélyen hívő katonáknak, hadvezéreknek, szenteknek köszönhető. Ki kell emelni közülük név szerint is a 2003-ban boldoggá avatott Avianói Márk kapucinus atyát, akinek miként az ugyancsak Szent Ferencet követő Kapisztrán Szent Jánosnak annak idején, fontos szerepe volt Bécs felszabadításában.

Egy következő mélypont volt hazánk történetében az I. és a II. Világháború. A Trianon fájdalmas sokkját átélő magyarság körében újra feléledt az engesztelés gondolata, amelynek vezéregyéniségei lettek Mária Natália nővér és Mindszenty József. Az Engesztelők I. Országos Találkozásának mottóját Mária Natália nővértől vettük: „A magyar engesztelésért hajlandó vagyok könnyörülni az egész világon”.

Ez a találkozó elsősorban az engesztelés gondolatát akarta elmélyíteni, és az engesztelőket ismét összegyűjteni, és megerősíteni, ahogyan annak idején Boldog Özséb tette. Boldog Özséb alakja különösen ihlette ezt a találkozót.

A találkozón résztvevők beszámolóiból a földi engesztelők és az égi engesztelők egységének nagy öröme és békéje sugárzik. Mindvégig érezhető volt a mennyieiek jelenléte, mindenekelőtt a Szűzanyáé, hiszen Ő az első engesztelő. Ő tökéletesen egy volt Szentfiával a megváltás művének véghezvitelében. Őhöz hasonlóan kell minden engesztelőnek egyesítenie saját életét, imáit, minden cselekedetét Jézus megváltó művével, hogy rajtunk, keresztényeken, engesztelőkön keresztül is végbevihesse a ma élő emberek életében a megváltás művét. Ezért emelkedik a Szűzanya alakja a találkozó emléklapján a már mennyben lévő szentek, és a találkozó helyszínéül szolgáló – kívülről nézve ütött-kopott, bizony renoválásra váró – templom fölé, amelyben összegyűltek az ország minden tájáról az engesztelők. Hogy a Szűzanya az engesztelők igazi vezetője, ez nagy vigasztalás és bátorítás mindannyiunk számára, hiszen ha az Ő kezébe tesszük a mi gyarló, tökéletlen ütött-kopott imáinkat, cselekedeteinket, Ő azokat megtisztítva fogja átadni Szentfiának, aki a saját engeszteléseként nyújtja át azokat a Mennyei Atyának, aki elfogadja azt, és megkönyörül Szentfia kedvéért a megváltásra szoruló emberiségen.

A Szűzanya személyesen is szólt a találkozó résztvevőikhez egyik jelenlévő választottján keresztül. Ezeket mondta: „Drága kicsinyeim! Értelmekkel nem lennétek képesek felfogni, ami a mai napon történik. Az egész Mennysorság körülvesz titeket. Gazdag kegyelmekben van részetek e szent engesztelési ünnepen. Tudjátok, ma az egész pokol megremeg. Az engesztelés hatalmas karizmájának köszönhetően milliónyi lélek kiszabadul a gonosz karmaiból. Akik haldoklanak, azok megkapják Szentfiamtól a bűnbánat kegyelmét. Akik bűnben élnek, azok a Szentlélek által rádöbbennek, mekkorát is vétettek azzal, hogy elhagyták Istent. Akiket megszállt az ellenség, azoknak a szenvedését enyhíti Atyám. Akik káromolnak Minket, azokban a Szentlélek felébreszti bűneik súlyosságának a tudatát. Akik a tisztítótűz középső és felső fokozatán vannak, kiszabadulnak, és a mennybe kerülnek. Akik pedig a tisztítótűz legmélyén tartózkodnak, azoknak Atyám végtelen nagy szeretetében és irgalmában enyhíti szenvedéseit úgy, hogy egy fokozattal feljebb kerülnek. Ő gyermekeim, imáitok minden lélekre kiáradnak. Mi, Égiek pedig szétosztjuk a kegyelmeket azok között, akiknek nagy szükségük van rá. Engeszteljétek továbbra is állhatatosan! Higgyétek el, a ti imáitok által fog megmenekülni az egész világ. Jutalmatok az Örök Üdvösség lesz. Ne feledjétek, legyetek szentek, miképpen a Szentháromság is szent. Erre áldalak meg titeket édesanyjai szeretetemben az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében.”

A Szűzanyán kívül Szent Faustyna nővér, Szent Pio atya, Assisi Szent Ferenc, Boldog II. János Pál pápa és a négy evangélista, Szent János, Máté, Márk és Lukács is szóltak hozzánk választottjukon keresztül.

Mindezek az üzenetek olvashatók az Engesztelők lapján. <http://engeszteles.bocsajozsef.hu/engeszteles>

Az egész találkozó anyaga hallható és nézhető is a Hanganyagok és a Videók menüben.

Az égiek és a földiek egysége tette felejthetlenné ezt a találkozót. Dél előtt három szerzetesrend képviselője tartott előadást a saját rendjükben folyó és a saját személyes engesztelésükről tanúságot téve: a pálos rend képviselőjében Bátor Botond tartományfőnök, a karmeliták képviselőjében Zselepszky Fábian atya, a domonkosok képviselőjében Mészáros Domonkos atya, a piaristák képviselőjében a találkozó házigazdája Bocsa József. Délután Csilik János atya mutatta be a gyakorlatban, hogy a szilágysági friss zárandokhelyen, Nagyfaluban hogyan folyik az engesztelés.

Ezen a napon volt Miskolcon a püspökszentelés. Kétséges volt, hogy a délután 4 órakor kezdődő szentmisére Dr Beer Miklós váci megyéspüspök atya

ideér-e. A jelenlévők imájának segítségével és nagy öröme néhány perccel 4 óra előtt megérkezett, és az ő jelenléte, a találkozóra teljesen ráhangolódó közvetlen szavai, és áldása tette rá a pecsétet erre a felejthetetlen ünnepre.

Bocsa József

Szent Benedek pápaságom nagy védőszentje

XVI. Benedek Castel Gandolfo-ban – ahol nyári pihenőjét töltötte – vasárnap délután a pápai villa erkélyéről köszöntötte látogatóit. Az Úrangyala előtt mondott beszédében a vasárnapi evangéliumhoz fűzte elmélkedését. A törvénytudó azt kérdezi Jézustól: „Mester, mit kell tennem, hogy elnyerjem az örök életet?”

Tudva, hogy a törvénytudó ismeri a Bibliát, az Úr arra szólítja fel, hogy válaszoljon maga a kérdésre. Az pontosan válaszol idézve az Isten és a felebarát szeretetének kettős parancsát. Ezután a törvénytudó, mintegy magát igazolni akarva, ezt kérdezi: „Ki az én felebarátom?” Jézus az irgalmas szamaritánusról szóló példabeszéddel válaszol. Nekünk kell felebarátjának lenni annak, aki segítségre szorul. A szamaritánus felkarolja a rablók által félholtra vert ismeretlent, miközben a pap és a levita elmegy mellette, talán azt gondolva, hogy az izraelita előírás szerint a vér érintése megfertőzné. „A példabeszéd átalakítja mentalitásunkat Krisztus logikája szerint, amely a szeretet logikája: Isten szeretet, és őt tisztelni azt jelenti, hogy szolgáljuk őszinte és nagylelkű szeretettel.” E mellett az egyetemes szabály mellett van még egy különleges egyházi követelmény. És itt a pápa idézett Deus caritas est kezdetű első enciklikájából: „az Egyházban, amely egy család, egy tag se szenvedjen szükséget.” A keresztény Jézustól megtanult programja: „látó szív”, amely észre veszi, ahol szeretetre van szükség, és következetes módon cselekszik.

XVI. Benedek ezután emlékeztetett Szent Benedek liturgikus emléknapjára, amelyet a vasárnapi liturgia kiszorított. „Ő az én pápaságom nagy védőszentje, a nyugati szerzetesség atyja és törvényhozója.” Idézte Nagy Szent Gergelyt, aki ezt írta Benedekről: „Szent életű ember volt... Szabályokat írt a szerzeteseknek, amelyek a saját személyében megtestesült mestert tükrözik: csakugyan a szent nem tudta egészen másként tanítani azt, amit megélt.” VI. Pál pápa 1964. október 24-én Európa védőszentjének nyilvánította Szent Benedeket. „Bízunk Szűz Máriára hitünk útját, különösen is a vakáció idején, hogy szívünk sose felejtse Isten Szavát és nehézségekkel küzdő testvéreinket” – fejezte be rövid beszédét a Szentatya.

Vatikáni Rádió, 2010.07.12.

Isten örök szeretetének kinyilatkoztatása

XVI. Benedek a szerdai kihallgatáson folytatta az Egyház nagy gondolkodóiról szóló sorozatát. Ez alkalommal a XIV. századi ferences Duns Scotus János életéről és krisztológiájáról beszélt. Éles elméjű gondolkodó volt, *Doctor subtilisnek* is nevezték. Sírfelirata jelzi élete egyes szakaszait: „Skóciában született, Anglia befogadta, Franciaország oktatta, a német Köln örzi hamvait.” Egy Edinburgh melletti, Duns nevű faluban született 1266-ban, belépett a ferences rendbe, pappá szentelték. Filozófiát és teológiát a híres oxfordi és párizsi egyetemeken tanult. Tanulmányai befejeztével Oxfordban, Cambridge-ben, majd Párizsban tanított: Petrus Lombardus *Szentenciáit* magyarázta. Legfontosabb művei egyetemi tanításának gyümölcsei (*Opus Oxoniense, Reportatio Cambrigensis, Reportata Parisiensis*). Párizst akkor hagyta el, amikor Szép Fülöp király és VIII. Bonifác pápa között súlyos viszály tört ki. Duns Scotus inkább a száműzetést választotta, mintsem aláírt volna egy pápa-ellenes dokumentumot. Ez az eset arra emlékeztet bennünket, hogy az Egyház történetében a hívők gyakran találkoztak ellenségeskedéssel, sőt üldöztetéssel Krisztus-hitük, az Egyházhoz és a pápához való hűségük miatt. Mi valamenyenyen csodálattal tekintünk ezekre a keresztyenyekre.

Mivel a francia király és VIII. Bonifác utóda között helyreállt a béke, Duns Scotus 1305-ben visszatérhetett Párizsba, ahol mint rendes professzor taníthatott. Pár év múlva ferences előljárói Kölnbe küldték, hogy a ferences teológiai főiskolán tanítson. 1308-ban, 43 éves korában halt meg, óriási teológiai művet hagyva maga után. A ferences rendben mindjárt szentként tisztelték. 1993-ban II. János Pál ünnepélyesen boldognak nyilvánította, „a megtestesült Ige énekesének és a Szeplőtelen Fogantatás védelmezőjének” nevezte.

XVI. Benedek ezután hosszan elemezte Duns Scotus krisztológiáját, pontosan hivatkozva műveire. Duns Scotus szerint a Logos (Ige) megtestesülése az egész üdvtörténet legnagyobb és legszebb műve: Isten örök szeretetének kinyilatkoztatása, amely megnyilatkozik az üdvözítő Szenvedés és az Oltáriszentség misztériumában is. Krisztus, a történelem és a Kozmosz (világmindenség) Középpontja ad értelmet, méltóságot és értéket életünknek. Duns Scotus, kora több keresztyén gondolkodójától eltérően azt vallotta, hogy Isten Fia emberré lett volna akkor is, ha az emberiség nem vétkezett volna. A bűnbeesés tehát nem volt Krisztus predestinációjának oka, tehát Krisztus predestinációja Ádám vétke nélkül is megtörtént volna. Duns Scotus meglepő hipotézise szerint az Atyaisten örök szeretet-tervében ott volt a Fiú megtestesülése, amely lehetővé teszi minden teremtménynek,

hogy Krisztusban és Krisztus által elhalmozza a kegyelem Isten dicsőségére az örökkévalóságban.

Ez a Krisztus-központú teológiai szemlélet – mondta még a pápa – megnyitja a kaput a szemlélődéshez, a csodálkozáshoz és a hálaadáshoz: Krisztus a történelem és a kozmosz középpontja, Ő ad értelmet, méltóságot és értéket életünknek. XVI. Benedek idézett VI. Pál pápa 1970-es manilai beszédéből: „Krisztus a láthatatlan Isten kinyilatkoztatója, minden teremtmény elsősülöttje, minden létező alapja. Ő az emberiség Mestere, Megváltója, Ő értünk született, halt meg és támadt fel; ő a történelem és a világ középpontja; Ő ismer és szeret bennünket; Ő életünk útítarsa és barátja...”

Vatikáni Rádió, 2010.07.07.

Cafasso Szent József példája álljon minden nevelő előtt

Cafasso Szent József, a XIX. századi olasz teológus pap személyisége és életútjának példája állt a Szentatyá szerdai tanításának középpontjában, mellyel a papság évének lezárását követően emlékezni kívánt annak fontosságára az Egyház jelene és jövője számára egyaránt.

A papságnak szentelt év folyamán az arsi plébános, Vianney Szent János valamint más szent életű papok példáját állította XVI. Benedek pápa a világ papjai elé, akik között ott szerepel a Torinó vidékéről származó, 150 évvel ezelőtt elhunyt Cafasso Szent József is. Az észak-itáliai pap igaz nem plébánosként tevékenykedett, hanem sokkal inkább a papok nevelésében, tanításában vett részt, akik között ott találjuk pl. Bosco Szent Jánost.

Cafasso Szent József egy kis faluban, Castelnuovo d’Asti-ban született, ott ahol a szalézi rendalapító is. Pappá válásának útján a torinói Assisi Szent Ferenc kollégiumba, bentlakásos iskolába került, mely meghatározó hely volt személyiségének és életútjának alakulásában. Itt találkozott ugyanis azzal a papi példával, melyet a mély belső élet, a buzgó pasztorációs tevékenység jellemez: az imához való hűség, az Evangélium elkötelezett hirdetése, a szentmise és a gyónás fontosságának megtartása úgy, ahogyan azt a Tridenti Zsinat is tanítja, és melynek példamutató alakjai voltak Szalézi Szent Ferenc vagy Borromeo Szent Károly is – magyarázta katekézisében a Szentatyá.

Cafasso Szent József az itt megtapasztalt és látott példát próbálta megvalósítani saját életében is, ill. mintegy láncfolyamat részeként átadni azt papságra készülő fiataloknak annak érdekében, hogy azok is papok nevelőivé váljanak. Lelki vezetőkké és jó gyóntatókká kívánta formálni növendékeit, akik valóban

a hívek lelki jólétéért munkálkodnak, azáltal, hogy Isten irgalmasságát teszik láthatóvá és érezhetővé számukra, valamint a bűn iránti érzéket erősítik bennük. Cafasso Szent József erényei a nyugalom, a megfontoltság és a bölcsesség voltak, mindenkinek, aki hozzá fordult, tudott elegendő időt szánni. Az övé a papi élet valódi iskolája volt – magyarázta XVI. Benedek.

Titka nem más, minthogy Isten embere tudott lenni a mindennapi élet minden kis eseménye közepette úgy, hogy tettei az Isten dicsőségét és a lelkek javát szolgálták. Szerette az Urat teljes szívéből, hite radikális volt, melyet a mély és hosszan tartó ima és az embertársakért tett szeretetcselekedetek segítettek. 25 éven át Bosco Szent János lelki vezetője volt, ahol világosan megnyilvánult „pedagógiája”: sosem próbálta „saját képére és hasonlóságára” nevelni tanítványát, és Bosco János sem próbálta őt utánozni, hanem a tanítvány adottságait és hivatásának sajátosságait figyelembe véve próbálta formálni őt. Abban igyekezett segíteni, hogy tanítványa felismerje mi is az, amit Isten kíván tőle. Cafasso Szent József – hangsúlyozta a Szentatya – mindenki számára, aki a nevelésben tevékenykedik, csodálatos példa lehet, továbbá azt mutatja meg nekünk, hogy mennyire fontos a lelki vezető szerepe az ember életében, aki arra ébreszt rá minket, hogy Isten mit kíván tőlünk. Cafasso Szent József ezt így fogalmazta meg: „Az ember szentsége, teljessége és haszna abban van, hogy tökéletesen tudja teljesíteni Isten akarátát”.

A Szentatya katekézise végén arra hívott mindenkit, hogy járjon a kereszteni élet tökéletesítésének útján, amihez a Szűzanya közbenjárását kérte, akit Cafasso Szent József a hívek „Anyjának, vigaszának és reményének” nevezett.

Vatikáni Rádió, 2010.06.30.

Szent X. Piusz – megújítani mindent Krisztusban

XVI. Benedek pápa szerdai általános kihallgatásra a világ különböző országaiból egybegyűlt hívek elé a pápa ezúttal Szent X. Piusz alakját állította katekézisében. A Szentatya szavai szerint e pápa alakjának felidézése hasznos nemcsak a lelkipásztorok, hanem a hívek számára is. X. Piusz, világi nevén Giuseppe Sarto 1835-ben született az észak-olaszországi Treviso környékén, földműves családban. 23 éves korában szentelték pappá. Kezdetől fogva őszinte szeretetet tanúsított Krisztus és az Egyház iránt, alázattal, egyszerűségben és nagy odaadással szolgált a rászorultakat. Ezek voltak legfőbb jellemző vonásai egész élete során. 1884-ben Mantova város püspöke lett, 9 évvel később pedig Velence pátriárkájává nevezte ki a pápa. 1903. augusztus

4-én választották meg pápának. Ezt a szolgálatot nagy habozások között vállalta el, mivel azt tartotta magáról, hogy nem képes ellátni ezt a magasrendű megbízatást. A valóság azonban másról tanúskodott – hangsúlyozta a Szentatya. „Szent X. Piusz pápasága kitörölhetetlen nyomot hagyott az Egyház történetében, nagyjelentőségű reformot valósított meg, amint azt pápai jelszava is bizonyítja: „Instaurare omnia in Christo – Megújítani mindent Krisztusban.

X. Piusz pápa nevéhez számtalan kezdeményezés fűződik. Újraszervezte a Szentszék vezetését, a római kúriát, elindította az új egyházi törvénykönyv megszövegezését, megreformálta a papképzést, gondoskodott a nép hitének elmélyítéséről. Fiatal pap korától kezdve püspöki szolgálatán keresztül is azon fáradozott, hogy egységes, majdhogynem egyetemes hittankönyvet szerkeszzenek, legalább olasz nyelven. A római egyházmegye számára írt és az ő nevén ismertté vált katekizmus egész Olaszországban, sőt a világon is elterjedt, határozott és biztos támpontot jelentett a katolikus tanítás számára. *Nagy figyelmet szentelt a pápa a liturgia, főként a szakrális zene megreformálásának is, azzal a reménnyel, hogy ez segíti a hívő népet az ima és szentségi életben. Szent X. Piusz ösztönzést adott a napi szentáldozás elterjedésének és előbbre hozatta az elsőláldozás időpontját, amelyet hét éves korra állapított meg, amikor – szavai szerint – a gyermekek már gondolkozni kezdenek. Elítélte a XIX. század végén és XX. század elején a teológiai gondolkodás terén fellépő modernizmust, hűen ahhoz a feladatához, hogy megerősítse az embereket a hitben, hogy megvédje a híveket a téves értelmezésektől. Az egyházi hagyomány vonalában maradván támogatta a kinyilatkoztatás tudományos elmélyítését. 1909-ben megalapította a Pápai Bibliikus Intézetet. Élete utolsó éveit beárnyékolta a háború kísértete. 1914. augusztus másodikán felhívást intézett a világ katolikusaihoz, amelyben mély fájdalomnak adott hangot. Az Atya szenvedéssel teli kiáltása volt ez, amikor látta, hogy a fiak egymás ellen szegülnek. Néhány nappal később, augusztus 20-án huny el szentség hírében.*

A Szentatya méltatását a következő szavakkal zárta: *Szent X. Piusz mindannyiunknak azt tanítja, hogy apostoli cselekedeteink talaján, bármily területről van szó – mindig a Krisztussal való személyes és bensőséges egységnek kell állnia. Ezt a kapcsolatot napról napra ápolni és fokozni kell. Ez az ő tanításának és lelkipásztori elkötelezettségének a magva. Csak azok képesek élvezetni az embereket Istenhez és megnyitni a szíveket irgalmas szeretetének és így a világot is Isten irgalmának, akik valóban szerelmesek az Úr Jézusba.*

Vatikáni Rádió, 2010.08.18.

A kereszténység az örök életet ígéri

XVI. Benedek augusztus 15-én reggel a Castel Gandolfo-i Villanova-i Szent Tamás plébánián mutatta be az ünnepélyes szentmisét. Homíliájában utalt Mária mennybevételének dogmájára, amelyet XII. Piusz pápa 60 évvel ezelőtt hirdetett ki. A mennybe felvett Mária nincs messze tőlünk. A „menny” ugyanis nem a világegyetem egy bizonyos helyére utal, hanem valami sokkal nagyobbra, amelyet nem tudunk meghatározni korlátozott emberi fogalmaink szerint. Az „ég”, a „menny” szóval arra utalunk, hogy a közénk eljött Isten nem hagy bennünket sorsunkra sem a halálban, sem a halál után, hanem az örökkévalóságot ajándékozta nekünk.

Kedves halottaink mintegy árnyként tovább élnek bennünk, de ez a túlélés is véges. Isten azonban soha nem múlik el, és mi mindnyájan szeretete erejében létezünk. Isten szeretete győzi le a halált és ajándékozta számunkra az örökkévalóságot. Ezt a szeretetet nevezzük mennyeknek. Jézus, aki valóságos Isten és valóságos ember annak a biztosítéka, hogy ember és Isten örökké élhetnek egymásban. Isten befogadja örökkévalóságába mindazt, ami most életünkben szenvedés, szeretet, remény, öröm és szomorúság. Istenben az egész ember megtisztul, és így elnyeri az örökkévalóságot. Ez olyan igazság, amely mély örömmel tölt el bennünket. A kereszténység nem elvontan hirdeti a lélek üdvösségét egy meghatározatlan túlvilágban, hanem az örök életet ígéri. Erőtéljes reményt nyújt egy ragyogó jövőre. A mennybe felvett Móriában szemléljük az emberi teremtmény Isten világa szerinti teljes megvalósulását – mondta a pápa, majd így fohászodott:

„Imádkozunk az Úrhoz, hogy megértesse velünk, milyen értékes szemében egész életünk. Tegyen bennünket a remény embereivé, akik Istenre nyitott világot építenek, akik örömmel telve észre tudják venni az eljövendő világ szépségét a mindennapi élet fáradásai között. Olyan emberekké, akik ebben a bizonyosságban élnek, hisznek és remélnek” – mondta homíliájában a pápa Nagyboldogasszony ünnepén.

Vatikáni Rádió, 2010. 08.15.

Az Oltáriszentség felbecsülhetetlen értékű kincs

Augusztus 4-én, szerdán délelőtt XVI. Benedek pápa helikopteren érkezett Castel Gandolfo-i nyári rezidenciájáról a Vatikánba, hogy megtartsa a szokásos pápai kihallgatást. A Szent Péter teret most különösen vidám és lelkes hívőssereg töltötte meg: a 80 ezer zarándok közül mintegy 53 ezren a Nem-

zetközi Ministránszövetség X. Európai Találkozójának résztvevői voltak. A földrész több mint 12 országát képviselő fiatalok között 1600 volt a magyar ajkú ministránsok száma.

A Szentatya már érkezésekor, a helikopterről látta a szivárvány színeiben pompázó Szent Péter teret, érezte a fiatalok örömét. Tarziciusz szobra hosszú út után érkezett meg Rómába. 2008-ban állították fel először Svájcban 8000 ministráns jelenlétében, majd Luxemburgon keresztül Magyarországra vitték. Most a szobrot a Szent Kallixtusz katakombában helyezik el, ahol az ifjú vértanút eltemették. Ez a szobor és Tarziciusz temetkezési helye legyen fontos vonatkozási pont minden ministráns számára, illetve mindazoknak, akik közelebbről akarják követni Jézust a papi, szerzetesi, missziós hivatást választva. Mindenki számára legyen példa ez a bátor és erős fiatal, tanuljuk meg tőle, hogy mindig Krisztussal éljünk, kövessük az utat, amelyet szavával, valamint anyai szent és vértanú által megjelöl számunkra.

Szent Tarziciuszról csak kevés adat maradt fenn ránk. A harmadik században élt és gyakran látogatta a Szent Kallixtusz katakombát. Nagyon szerette az Oltáriszentséget és valószínűleg ministráns volt. Ezekben az években Valerianusz császár keményen üldözte a keresztényeket, akik arra kényszerültek, hogy titokban magánházakban vagy katakombákban gyűljenek össze. Egyre veszélyesebbé vált az is, hogy a bebörtönzöttek és betegek számára elvigyék a szent Eucharisziát. Amikor fiatal kora ellenére egy alkalommal ő maga jelentkezett, hogy testvéreinek elvigye az Oltáriszentséget a veszélyek ellenére, ünnepélyesen megfogadta, hogy ha kell, életével védelmezi a rábízott menyeyi kincset. Valóban útközben meg is támadták, de testével oltalmazta az Eucharisziát. A Szent Kallixtusz katakombában temették el. Damazusz pápa sírja fölé a 257-es számot vésette, halálának feltételezett időpontját. Szent Tarziciusz azt tanítja, hogy mély szeretettel és nagy szeretettel kell lennünk az Eucharisztia iránt, amely felbecsülhetetlen értékű kincs, az élet Kenyere. Maga Jézus válik táplálékunkká, támaszunkká és erőt ad mindennapi életünkhöz, megnyitva az utat az örök élet felé. A legnagyobb ajándék, amelyet Jézus ránk hagyott.

A Szentatya arra buzdította a ministránsokat, hogy szolgálják nagylelkűen az Oltáriszentségben jelen lévő Jézust. Fontos feladatról van szó, amely lehetővé teszi, hogy különösen közel álljanak az Úrhoz. Féltékenyen őrizték szívükben ezt a barátságot, Szent Tarziciuszhoz hasonlóan kötelezzék el magukat, hogy Jézus minden emberhez eljusson. Társaikkal is osszák meg örömmel, lelkesedéssel és félelem nélkül ennek a barátságának az ajándékát.

Elkötelezettségükben segítse őket Vianney Szent János, akinek augusztus 4-én ünnepeljük liturgikus emléknapját. Ez az egyszerű francia plébános új

világosságot adott a világnak. Példája Szent Tarziciusszal együtt késztesen mindnyájunkat arra, hogy szeressük Jézust és teljesítsük akaratát, követve Máriát, aki a végsőig hűséges volt Fiához – mondta XVI. Benedek pápa a szerda délelőtti általános kihallgatáson az európai ministránsokhoz intézett katekézisében.

Vatikáni Rádió, 2010. 08.04.

Értelmezések és vélemények az új szentszéki instrukcióhoz

Az Ecclesia Dei Pápai Bizottság május 13-án instrukciót tett közzé Őszentsége XVI. Benedek pápa Summorum Pontificum motu proprio (lat. „saját kezdeményezésből”, tehát a pápa saját kezdeményezésére) kiadott, a régi rítus celebrálását szabadabbá tévő rendelkezésére vonatkozóan. *Az Universae Ecclesiae kezdetű instrukció arra kéri a püspököket, hogy legyenek nagyvonalúak a régi rítust, azaz a római rítus rendkívüli formáját ünneplő közösségekkel – írja a Catholic Heraldnak a dokumentumhoz írt kommentárja.*

A szöveg akkor is nagyvonalúságot kér a püspököktől és papoktól, ha a régi rítust ünneplő közösség kicsi, vagy különböző plébániákhoz és egyházmegyékhez tartozó hívekből áll. Az Universae Ecclesiae leszögezi, hogy *a régi, avagy „tridentí” rítus celebrálásáról egy adott templom plébánosának van joga dönteni.* A szöveg arra kéri az egy-egy templomért felelős papokat, hogy legyenek nagyvonalúak az olyan csoportokkal, amelyek papjukkal a régi rítust szeretnék ünnepelni.

Ugyancsak *elérhetőnek kellene lennie a római rítus rendkívüli formájának a zarándokhelyeken és szentélyekben az azt kérő csoportok számára,* amihez képzett pap szükséges.

Az instrukció arra is felhívja a figyelmet, hogy *jó volna, ha a szemináriumokban ezentúl – a pasztorális igényeknek megfelelően – tanítanak a római rítus rendkívüli formájának, azaz XXIII. János pápa 1962-es misekönyve szerinti „tridentí” rítusnak a celebrálását.*

A szöveg annyit mond, hogy *a régi rítust celebráló papnak képzettnek kell lennie, de külön követelményeket nem fogalmaz meg.* Federico Lombardi szentszéki szóvivő ezzel kapcsolatban úgy fogalmazott, hogy a régi rítus újratanulása „kívánatos volna”. Személyes példáját is megemlítette: számára nem jelent gondot a latin, de a „tridentí” rítus rubrikái és mozdulatai már igen.

A Summorum Pontificummal kapcsolatos instrukció teljesítését az Ecclesia Dei Pápai Bizottság fogja figyelni, és intézkedik azon esetekben, amikor hívők egy

csoportja jelzi, hogy valamely püspök vagy ordinárius a Summorum Pontificummal és az Universae Ecclesiae szellemével ellentétes adminisztratív intézkedéseket hoz. A bizottság döntése ellen az Apostoli Szigatúrához lehet majd fellebbezni.

A régi rítusban a szent három napot is ünnepelni lehet. A papszentelést azonban minden esetben a római rítus rendes formájában kell végrehajtani, kivéve azon közösségeket, amelyek a rendkívüli forma ápolásának szentelik magukat. Minden papnak joga van a hívek részvétele nélkül magánmisét celebrálni a régi rítusban. Az 1962-es misekönyv rendjébe egyes esetekben be lehet vezetni új szentek ünnepét, illetve új imákat, ezekről később intézkednek.

(Magyar Kurír, 2011.05.14.)

Felajánlás – könyörgés

Mit is jelent a felajánlás?

A felajánlás révén életemnek célja lesz, irányultsága lesz. A felajánlás egy határozott döntés, melyhez lelki érettség kell (a szavakkal nem szabad játszani). Az igazi önfelajánlásnak olyannak kell lennie, mint a szerzetes életében az örök fogadalomnak! Mindehhez lélekben fel kell nőni, de ha sikerül, csodálatos gyümölcsöket ad.

Az értelmező szótár szerint a felajánlás: „ajánlatot tesz valaki, hogy odaad vagy megtesz valamit valakinek”.

A felajánlás annyit jelent a gyakorlatban, hogy Valaki személynek, vagy valami ügynek felajánlom magamat, szolgálatomat, segítségemet, vagy valamilyen ügy érdekében kívánom elkötelezni magamat és ezzel együtt a jövőbeni cselekedeteim átforgalmazását ígérem meg a cél elérése érdekében. Tehát konkrét ígéretet teszek arra, hogy aktívan cselekedni fogok a felajánlás céljának eléréséért.

Az Istennek vagy a Szűzanyának tett felajánlaskor természetes, hogy megígérem, hogy a hitemet hogyan kívánom mélyíteni, milyen mértékben kívánok az Ő szabad belátásuk szerinti indíttatásokra hallgatni, azoknak teret engedni.

A felajánlás teljesítéséhez természetesen az égiek kegyelme elengedhetetlenül szükséges, de nem a kegyelem kérése az elsődleges, hanem az én cselekedeteimnek a felajánlása.

Érdemes különbséget tenni a felajánló és a könyörgő imák között. Ez azért is merül fel augusztus 20-a kapcsán, hiszen püspökeink minden évben egy könyörgő imával szokták „felajánlani” hazánkat a Boldogságos Szűzanyának. Itt felajánló imádságnak nevezzük azon imát is, mely tulajdonképpen könyörgő ima.

A könyörgésben „csak” azt kérem, hogy valamilyen célért az égiek „dolgozzanak”, segítsenek az általam elképzelt vagy szándékozott terv megvalósításában. Ebben az esetben csak kérünk, és nem szoktunk saját lemondást „hozátenni”, felajánlani. A ki nem mondott saját felajánlást pedig valószínűleg az imádkozó sem fogja komolyan venni, vagyis jó eséllyel feltételezhető, hogy az ima elmondásával befejeződött részéről a „cselekvés”.

Inkább készüljünk fel rá lelkileg, de ne csak könyörgő imát mondjunk, hanem saját magunkat, családjunkat, hazánkat valóban ajánljuk fel azzal a szándékkal, melyben kifejtjük és vállaljuk, hogy mi is cselekedni akarunk és fogunk a lelkek megmentéséért.

Jánossy Gábor

Felajánljuk magunkat

Rászolgáltunk, Uram, hogy nemzetünk dicsősége elenyésszen, s gyermekeink idegenek járma alatt görnyedjenek, hogy hazánk a keresztútját járja, mivel elhajoltunk tőled, Istenünktől és Urunktól.

Istennek dicsőséges Anyja, Magyarok Nagyasszonya, szentséges Szűz Mária, Szent István király neked ajánlotta és végrendeletében rád hagyta hazánkat. Hozzád kiáltottak őseink és minden inségükből kiszabadultak, mindörökké áldott Nagyasszonyunk! Ez a remény éltet most is minket. Előttünk fénylenek engesztelő szent elődeink: Szent Margit, Boldog Özséb és a többi szentek. Azért emeljük föl tehát hozzád szívünket, imádkozásra kulcsolt kezünkkel együtt. Te uralkodjál felettünk és szent Fiad, Jézus Krisztus, a mi Üdvözítőnk!

Boldogságos Szűzanya! Mi, akik itt jelen vagyunk, most szívből felajánljuk magunkat, napi keresztjeinket elsősorban hazánk lelki megújulásáért, és azon keresztül Európáért és az egész Világért.

Megígérjük, hogy bensőleg megváltozunk, és felhagyunk minden rendetlen ragaszkodással, ami magunkhoz, vagy a világgal való könnyű megalkuváshoz köt, hogy Hozzád hasonlóan mindig készek legyünk mindenben megtenni az Atya akaratát.

Megígérjük, hogy kívánságod szerint fogunk élni, főleg abban, ami a megújult imaéletet, önmegtagadást, a szentmiseáldozatban való buzgó részvételt, az apostolkodást, a napi (rózsafüzér) imát, a Biblia napi olvasását és az afölötti elmélkedést, az Evangélium szerinti szigorú életmódot jelenti, s jó példát adunk mindenkinek Isten törvényeinek megtartására, és a keresztény erényeknek, főképpen pedig a tisztaságnak gyakorlására.

Hogy ezen tudatosan vállalt engesztelő felajánlásunknak eleget tudjunk tenni, ezért kérünk téged, kegyelemmel teljes Nagyasszonyunkat, hogy bőségesen áraszd reánk Istentől nyert kegyelmeidet.

Kérünk, óvd meg az ellenségnek cseleitől hazánkat. A Te angyalaid legyenek őrünk és vezetőink ebben a nagy küzdelemben.

Add kegyelmedet, hogy felajánlásunkat rendszeresen megújítva ne fáradjunk bele engesztelő feladataink teljesítésébe. Amen.

Jánossy Gábor

(Engesztelő imádságok hazánk lelki megújulásáért, Stella Maris Alapítvány, 2007.)

Bensőséges lett a kapcsolatunk

Fiatalkorom óta probléma volt a bal lábam két ujjának a csontjaival – ha rossz kialakítású cipőt vettem fel, vagy sielés, korcsolyázás közben – bizonyos helyzetekben erős fájdalmat éreztem.

Az idén tavasszal egyre gyakoribb és intenzívebb lett ez a lábfájás, ami azért is nagyon kellemetlen volt, mert építkezni kezdtem.

Nagycsütörtökön szentáldozás közben meghitt közelségben éreztem Jézust és kértem Őt, gyógyítsa meg a lábfájásomat.

Másnap reggel már felkeléskor éreztem, hogy rendben van a lábam. Azóta sem akadályozott semmilyen munkában. Többször megköszöntem ezt a gyógyulást Jézusnak.

Még annyit, hogy néhányszor azért bele nyilalt azóta a fájás a lábamba, érdekes hogy főleg szentmise közben. Úgy gondolom, ez bensőséges kapcsolatunk jele, – jelzés, mint egy kézfogás.

L.T.

Tényleg van mennyország!

Egy négyéves gyermek halálközeli élménye

Egy nebraskai protestáns lelkész fia, Colton Burpo műtétje után megdöbbentő halálközeli élményekről számolt be, többek közt arról, hogy van a mennyországban egy nővére – akinek létezéséről nem tudhatott.

A most tizenegy éves fiún 2003-ban egy későn felismert vakbélgyulladás követően életmentő műtétet kellett végrehajtani. Válságos állapotban 17 napot töltött kórházban. Négy hónappal később, amikor egy alkalommal

a kórház mellett hajtottak el, apja tréfásan megkérdezte, van-e kedve visszazamenni. A gyerek így felelt: „Itt volt az, hogy énekeltek nekem az angyalok.” – „Belenéztem a tükörbe: halálosan komolyan beszélt” – emlékezett vissza az apa. Colton ezután elmondta, hogy a túlvilágon járt, ahol találkozott Sámsonnal, Keresztelő Jánossal és Jézussal, aki „hatalmas nagy volt, ragyogó, tengerkék szemekkel.”

A szülők hitetlenkedve hallgatták; úgy vélték, ezek a képzetek a gyerek által ismert bibliai történetekből származhattak. Ám amikor Colton elmondta, látta, hogy hol voltak a szülei, miközben ő a műtőasztalon feküdt, megdöbbenek. Anyja – mint mondta – egy másik szobában telefonált, apja pedig egy kis szobában imádkozott, miközben ő végig Jézus ölében ült. „Megdöbbenett, hogy tudja, hol voltam a műtét alatt – mondta az apa. – Mert ezt sem az orvos, sem a nővérek, sem a feleségem nem tudta. De a gyerek igen.”

Ugyancsak meglepte őket, amikor Colton elmondta, hogy apai dédnagyapjával is találkozott, akit részletesen le is írt, noha nem ismerte.

Az igazi megdöbbenés azonban az volt, amikor azzal állt anyja elé, hogy neki két nővére van. Anyja azt felelte, hogy bizonyára a nővérére és az unokanővérére gondol, de Colton így válaszolt: „Nem. Két nővérem van. Volt egy kisbaba, aki meghalt a hasadban, nem?” Az anya egy interjúban elmondta: a család soha egyetlen szóval sem említette a vetélést Coltonnak, sőt ők maguk sem tudták, hogy az elvetélt magzat kislány volt. „Olyan belső fájdalom volt ez, amiről még a barátainknak sem beszéltünk. Amit Coltontól hallottunk, először nagyon mellbevágott, de utána megkönnyebbültünk, hogy a kislányunk – akiről nem is tudtuk, hogy lány – jól van. Colton elmondta, milyen, és hogy úgy ölelgette, mintha sohasem akarná elengedni.”

„A mennyországban levő nővérét, akiről nem tudhatott, nem találhatta ki; semmiféle emléke nem lehetett vele kapcsolatban. De micsoda béke töltött el bennünket, micsoda gyógyulás! Olyasmi, hogy hurrá, van egy kislányom, aki a mennyben vár rám – azt hiszem, sok embernek van szüksége erre a reményre és gyógyulásra” – mondta az apa.

Colton elbeszélése szerint a mennyországban rengeteg a szín. Nagyon sok ember és angyal van, mindenki huszonévesnek látszik, nincsenek öregek, senki sem visel szemüveget, és mindenkinek szárnyai vannak.

Todd Burpo nemrég közre is adta fia tanúságtételét. „Tényleg van mennyország!” című könyve novemberi megjelenése óta másfél millió példányban kelt el az Egyesült Államokban.

Magyar Kurir, 2011. 06. 02.

Mária- kegyhelyek

Andocs

A Balatontól délre, Somogy megyében, Szántódtól kb. 25 km-re van Andocs, a Dunántúlnak egyik leglátogatottabb búcsújáró helye. A legenda szerint a kegykápolnát 1520 körül egy éjjel angyalok hozták Kalocsáról Andocsra, mert ott istentelen emberek megszenteltelenítették. A kápolnát szállító angyalok útközben több helyen megpihentek: Csicsón kápolna épült ezen a helyen, Ozorán az Angyalcsapás, Andocson pedig az Angyalhegyi-dűlő őrzi a csodás esemény emlékét. A kegyszobrot őrző gótikus kápolna lett azután a XVIII. században épített barokk stílusú templom szentélye. A legendára utal a kegyszobor neve is: Angyalok Kriálynője. Az andocsi kápolna története a lorettói Szent Ház legendájának magyar változata: eszerint Szűz Mária házat angyalok hozták Názaretből az olaszországi Loretóba.

Az 1500-as évek második felétől kezdve Andocs is török uralom alá került. A kápolnát és Szűz Mária szobrát azonban a törökök is tiszteletben tartották, és nem zaklatták az ide zarándokló magyarokat. A török uralom idején a vidék először pap nélkül maradt, és a lakosságot a papi teendőket végző laikusok, a licenciátusok tartották meg a katolikus hitben: ők prédikáltak, kereszteltek, oktatták a hitet. Jakusich György veszprémi püspök kezdeményezésére 1640-ben alakult meg az andocsi misszió, ezt a jezsuita atyák tartották fenn. A kegykápolnának gazdag búcsúkat eszközöltek ki a Szentszéktől, és a kegyhelyet pár év alatt Nyugat-Magyarország legjelentősebb búcsújáró helyévé tették. Volkra Ottó veszprémi püspök 1716-ban a Ferenc-rendre bízta a kegyhely és a plébánia gondozását. Ők építették a ma is meglévő kolostort, majd később a kis kegykápolnához építették a mai templomot. Ezt Padányi Bíró Márton veszprémi püspök 1747. december 17-én szentelte föl. Ettől kezdve a török idők után alábbhagyott búcsújárás újra föllendült, és Andocs a vidék lelki központjává vált.

A szentély díszje a főoltár fölött emelkedő, a szakértők szerint legalább 500 éves fa-kegyszobor. Szent Katalin és Szent Dorottya faszobra – a Szent Szűz bal és jobb oldalán – a kegyszoborral egykorú. A kegyszobrot közel háromszáz

év óta öltöztetik. A ruhák mind fogadalmi tárgyak, ajándékok, sok népművészeti munka van közöttük. A legszebbek egyike a kalocsaiak ajándéka: színes virágos, kalocsai hímezésű fehér ruha. Ezt Nagyboldogasszonykor adják a szoborra. A kegyszobornak közel 200 ruháját a templom melletti Mária-múzeum őrzi.

A kalocsaiak a búcsújáráshely történetéhez fűződő legendára emlékezve ma is magukénak tartják a kegykápolnát és a kegyszobrot, és lelkipásztoraik vezetésével 300 év óta minden évben elzarándokolnak „az ő Szűzanyájukhoz”. A székesfehérváriak zarándoklata 170 év óta ismétlődik meg minden évben.

A kegyhely főbúcsúja Nagyboldogasszony napja, Mária mennybemenetelének ünnepe, augusztus 15-e. Fontosabb búcsúi még: Áldozócsütörtök (Jézus mennybemenetele), Pünkösöd, Szentháromság vasárnapja, Jézus Szíve vasárnapja (a Pünkösöd utáni harmadik vasárnap), Órangyalok vasárnapja (szeptember első vasárnapja), Kisasszony napja, Mária nevenapja, Rózsafüzér Királynője (október 1. vagy 2. vasárnapja), Páduai Szent Antal ünnepe (június 13.) és Szent Anna ünnepe (július 26.). A búcsúk napján az ország minden részéből, de főképpen a Dunántúlról sok-sok hívő zarándokol az Angyalok Királynőjéhez, és kéri segítségét, pártfogását. Sokan nyertek és nyernek itt lelki megnyugvást és testi gyógyulást a Betegek Gyógyítójának közbenjárására. Az imameghallgatások és csodás gyógyulások bizonyítékai a rendház folyosóján látható fogadalmi képek.

A templom mögötti tágas udvaron és a szép parkban bőven van hely a búcsúsok számára. Itt áll az 1979-ben fölszentelt szabadtéri oltár, közelében van a Szentkút. Vízét főleg szembetegségek gyógyítására tartják hasznosnak. Itt van még a szent fa, egy szomorúfűz, amelynek lombja a legenda szerint meghajolt a kápolnát hozó angyaloknak, Máriának. A búcsúsok a keresztúti ájtatosságot a templomtól távoli Kálvárián végezhetik el.

Az andocsi búcsújáráshely évszázadok óta gazdag forrása a kegyelemnek. Keressük föl mi is az Angyalok Királynőjét, imádkozzunk hozzá, és énekeljük el előtte bizalommal a régi búcsús éneket.

Andocsi Szűzanya, azért jöttünk hozzád,
Buzgó kérésünket, hogyha meghallgatnád.
Nyerj Fiadtól nekünk erőt, egészséget,
Szép magyar hazánkra áldást, békességet.

K. D.

Mária Korszaka

Amagyarországi Máriás Papi Mozgalom életéből

Micsoda a Máriás Papi Mozgalom? – folytatás

3. b. 1. Hogyan tartsunk cönákulumokat?

A cönákulumoknál négy pont szükséges ahhoz, hogy az a Máriás papi Mozgalom cönákulumunk legyen:

1. Végezzük el legalább az öt tized rózsafüzért
2. Mondjunk el a Pápáért egy Miatyánkot, egy Üdvözlégyet és egy Dicsőséget. Stefano Gobbi atya kéri tőlünk, hogy érte is imádkozzunk egy Üdvözlégyet, hogy korára való tekintettel el bírja még végezni a feladatait.
3. Olvassunk fel a Kék könyvből: „*A papokhoz, Szűzanyánk szeretett fiaihoz*” egy üzenetet. Ezt lehet úgy is tartani, pl. nagyobb cönákulumokon, hogy valaki tart egy beszédet a Mozgalmunk ismertetéséről vagy Mozgalmunkkal kapcsolatos témáról. Gobbi atya mikor bejárja a világot, nem üzeneteket szokott felolvasni, hanem ismerteti a Mozgalmunkat.
4. Elvégezzük az Önfelajánlást Mária Szeplőtelen Szívének.

Lehetünk akár ketten vagy hárman is, de Mozgalmunk cönákulumában benne kell, hogy legyen ez a négy pont. Egyik sem maradhat ki. Ne próbáljunk okosabbak lenni a Szűzanyától, hisz az úgy sem fog sikerülni. Ha pedig hűségesek maradunk a cönákulumok tartásánál e négy ponthoz, akkor Szűzanya segítsége nem fog hiányozni.

Azonban a cönákulumokat ünnepélyesebben is végezhetjük, vagyis énekekkel, testvéri együttléttel lehet díszíteni. Mondjuk, a következő pontok lehetnek benne:

1. Kezdjük el a Szentlélek segítségül hívásával, amint azt a Szűzanya kéri 1981. június 7-i üzenetében:
„Jöjj, Szentlélek, jöjj a Te leginkább szeretett Jegyesed, Mária Szeplőtelen Szívének hathatós közbenjárása által”.
2. Imádkozzunk el a rózsafüzért (legalább öt tizedet).
3. Az utolsó tized után mondjunk el egy Miatyánkot, Üdvözlégyet, Dicsőséget a Szentatyáért. Gobbi atyáért egy Üdvözlégyet.
4. Olvassunk fel a Stefano Gobbi atya könyvéből („*A papokhoz, Szűzanyánk szeretett fiaihoz*”) egy üzenetet.

5. Lehet egy kis katekizmust adni valamilyen vallásos kérdésről.

6. Legyen egy kis testvéri együttlét (fraternitá), hogy a résztvevők mind jobban megismerjék egymást és mint testvérek, egymást segítsék, Máriának tett önfelajánlás útját járva. Itt lehetnek személyes beszámolók is a Máriás Papi Mozgalmat illetően, például hogy máshol hogyan megy a Mozgalom, beszámolhat valaki, mondjuk, a Mozgalmunk lelki gyakorlatán kapott élményeiről az otthoniaknak stb.

6. Végezzük el a felajánló imát a Szűzanya Szeplőtelen Szívéhez.

7. Énekelhetünk egyházi éneket is. Az ének mindig felviszi a cönákulumokat. Ha énekelünk, akkor az ima is gördülékenyebben megy. Lehet énekelni minden tized előtt is egy kicsit.

3.b.2. Milyen többletet kapunk a cönákulumok által?

Az üzenetekben Mária arra kéri a papokat, hogy gyűljenek össze cönákulumokba, ahol megerősítheti, és egygyé forraszthatja őket, hogy a nép közé menet a Szűzanya Szeplőtelen Szíve biztos menedékébe vezessék a rájuk bízottakat. Tehát ahhoz, hogy mi papok, a híveinket Égi Édesanyánkhoz vezethessük, legelőször is nekünk szükséges megtanulni Máriára hagynakozni, Máriával élni.

Szűzanyánk a hívektől különösen a családi cönákulumokat kéri. Milyen is a családi cönákulum? Ebben az esetben, családi körben, vagy a környékben élők, ketten vagy többen összejönnek imádkozni a fent említett cönákulum formájában. Ezeket a cönákulumokat nem csak templomokban, hanem magánháznál is tarthatjuk, hiszen imádkozni, Szűzanyával lenni, Neki ajánlani magunkat odahaza is lehet, sőt, igen üdvös dolog. Valamikor is magától érthető volt, hogy szinte minden családban imádkoztak. Természetesen legalább vasárnaponként a szentmisére is eljártak, gyóntak, áldoztak. Magától értetődő, hogy továbbra is a szentmise a keresztény életünknek a központja és különösen a vasárnapi szentmise, de otthon is akarunk keresztény módon élni, imádkozni.

Azoknak a családoknak, akik rendszeresen végzik a cönákulumokat, a Szűzanya a következő négy ígéretet adta:

a. Első ígéret: Erősíti a családok egységét és a házasságon belüli hűséget, hogy a férj és a feleség a házasság szentsége szerinti mind nagyobb egységben éljen. Tudjuk, mekkora annak a veszélye a mai világban, hogy a családok széthullnak. Mennyi a válás! És mekkora a szülők és a gyermekek közötti elmentés, amikor már a párbeszéd megszűnik közöttük, mert az idők nem értik a fiatalok problémáját, a fiatalok pedig az időkét. Szűzanya a cönákulumok által megerősíti a férj és a feleség szeretetegységét. Sok elvált férfi és nő Mária segítségével újra egymásra talált és újra helyreállt a házasságuk. Máriával

együtt fiatalok és szülők újra kezdték egymást megérteni és újra maradt idejük egymást meghallgatni a közös ima után is. És újra szeretetközösséggé váltak.

b. Második ígéret: Mária gondjába veszi a gyermekeket. Egy családnak mi a legnagyobb kincse, ha nem a gyermekek? És nem mindegy a szülőknek, mi lesz a gyermekükből: Isten útján halad-e, az élet Evangéliumát választva vagy nem. Mekkora a kísértés a fiataljaink számára, hogy azok a gonoszság, a bűn, az ital és a kábítószer áldozataivá váljanak. Miért ne kerülnék el a fiataljaink ezeket a csapdákat, és miért ne legyenek ma is boldogok? Miért tegyék tönkre az életüket? De szükségünk van ehhez az Égi Édesanyánkra, a mi imánkra is, hogy fiataljaink növekedhessenek Isten kegyelmében, jóságában, valamint az életszentség és az üdvösség útján járjanak.

c. Harmadik ígéret: Mária gondoskodik a család lelki és anyagi szükségleteiről. Szűzanyának az első célja nem más, mint a mi lelki jólétünk, vagyis hogy kapjuk meg azokat a kegyelmeket, lelki segítségeket, amelyek szükségese, hogy Isten gyermekeként éljünk, és örökre az Övéi maradjuk. Mindazt, amire a lelki fejlődésünknek szükségünk van, azt mind kiesdi az Ő Szent Fiától. És Jézus ezt az Ő Édesanyjától nem tagadja meg. Tehát amit Mária kér számunkra, mindazt megkapjuk.

De Mária gondoskodik az anyagi szükségleteinkről is, mert a „mindennapi kenyerünkre” is szükség van. Itt nem arról van szó, hogy dúsgazdagok legyünk, hanem hogy anyagilag is emberhez méltóan tudjuk élni. Hány emberrel fordult már elő, hogy Máriára bízta az egész életét az anyagi szükségletekkel együtt. Volt, amikor már úgy tűnt, a hullámok összecsapnak a feje fölött, az anyagiakat képtelen rendezni, mikor szinte az utolsó pillanatban megoldódott minden. Szűzanya gyakran próbára teszi az állhatatosságunkat is, tudni illik hogy van-e bennünk elég bizalom.

d. Negyedik ígéret: Villámhárítóként megvédi ezeket a családokat a büntetéstől a megtisztulás ideje alatt. Az ember számára a legnagyobb csapás az örök kárhózat. Máriának a legfontosabb célja, hogy a gyermekei a Mennyszágba jussanak. De ugyanakkor, mint egy jó Édesanya, Ő is akkor örül, ha a gyermekei boldogok. Szeret bennünket megvigasztalni, földi életünket is megmenteni, reményt adni.

3.b.3: Milyen gyakran tartunk cönákulumot?

Lehetőleg minél gyakrabban. Igen ajánlatos a rendszeres, időközönkénti találkozók, mondjuk egy meghatározott helyen és meghatározott időben. Így nem kell állandóan tudakolni, hogy mikor is lesz a következő cönákulum. A rendszeresség által nagyobb a lehetőség, hogy a résztvevők ne keverjék össze az időpontot és a helyet.

Leggyakoribbak a heti találkozók, de léteznek havi találkozók is. A családi cönákulumoknál ajánlatos a heti, míg a nagy cönákulumoknál (pl. több

plébánia számára vagy egy egész egyházmegye számára) a havi találkozók. Több felé vannak országos cönákulumok is évente egyszer-kétszer. A felelősök bölcsen ítélik meg, melyik időpont és hely a legalkalmasabb, és a lehetőségekhez mérten a legjobb megoldás mellett döntenek.

3.b.4. Meddig tartsanak a cönákulumok?

A családi cönákulumnál (egy rózsafüzérrel) ajánlatos idő az egy órától a másfél órai időtartam.

Amennyiben szentmisével kötjük össze, akkor ez az egy-másfélórás időtartam a szentmise időtartamával meghosszabbodik. Ilyenkor, ha lehet, a szentmise alatt végezzük el az önfelajánlást.

Ha nagy cönákulumot tartunk, tehát mind a három illetve négy rózsafüzért elmondjuk, akkor a cönákulum időtartama természetesen jóval kitolódik. Ilyenkor ajánlatos szüneteket is tartani, amelyeket ismerkedésre, testvéri együttlétre ki lehet használni. Lényeges, hogy a cönákulumokon szívből imádkozzunk, s ne gépiesen. A hadarásnak semmi helye sincs. Annak ellenére, hogy Boldog II. János Pál Pápa bevezette a negyedig (világosság) rózsafüzérét, az olaszországi (Collevalenza) lelkigyakorlaton is Gobbi atyával csak hármat mondunk el naponta, nem négyet. A vajdasági (Délvidéki) tóthfalusi lelkigyakorlat alatt próbáltuk elvégezni naponta mind a négyet. Idővel látszott, hogy a program eléggé zsúfolttá vált. Tehát figyelembe kell vennünk, hogy normális körülmények között mennyi fér bele az időbe.

3.b. 5. Veszélyek

A Mozgalmunkra egy csomó veszély leselkedik. Közülük csak néhányat említenék. Az egyik nagy veszély, mikor a cönákulumokba valami érdekes, megrendítő „magán-kinyilatkoztatást” vagy egyéb buzgalmi imát kevernek azzal a reménnyel, hogy azzal szebbé, hatékonyabbá, érdekesebbé és elfogadhatóbbá válnak a cönákulumok. Különböző is egyeseknek ezek az „üzenetek”, imák nagyon szépek, megrázóak. Szerintük hadd hallják és tanulják meg a többiek is. Az ilyen személyek rendszerint megdöbbenve tapasztalják a szándékuktól teljesen ellentétes eredményt: egyszer csak kezdenek a résztvevők elmaradozni. Nagyon gyakran a végén megszűnik a cönákulum. Akik ezeket a „magán-kinyilatkoztatásokat”, imákat belekeverték, szomorúan kérdezik, miért nem segíti őket a Szűzanya, pedig ők most is jót akartak.

Miről is van szó? Miért is szűnik meg a cönákulum? Arról van szó, hogy tudva vagy tudatlanul, de zűrzavart idéztek elő. Égi Édesanyánk pedig nem a zűrzavart akarja, hanem a lelki nyugalmat. Ez a nyugtalanság nem Tőle származik. Azzal, hogy egyéb imákat, „magán-kinyilatkoztatásokat” keverték a cönákulumba, a

résztvevők a végén nem is tudják, miről is van szó, hisz előttük minden összekavarodik. Az imatalkozóink ezzel mind inkább veszítik a szépségüket, vonzósukat. Hasonló ez, mint mikor egy szakács nagyon finom, több fogásos ünnepi ebédet főz és felszolgál, mondjuk: izletes levest, pörköltet, sült húst, tortát és a végén kávé. Ez sorjában, külön-külön felszolgálva nagyon is izletes. Mindenki elégedett lesz. De ha ez a szakács fogja a finom ételeket és egy nagy edényben mind összekeveri, s ezt a zagyvaléket tálalja fel, az embereknek még az étvágya is elmegy. Miért? Mert ez moslék, és a moslék nem embernek való eledel.

Egyesek azzal érvelhetnek, hogy azok a magán-kinyilatkoztatások, gyönyörű szép imák az Egyház által el vannak ismervé, miért ne használnánk a cönákulumokon is. Disztingváljunk csak egy kicsit a félreértés elkerülése végett. Egyáltalán nem arról van szó, hogy Mozgalmunk az Egyház által jóváhagyott imákat, üzeneteket felülbírálja, de arról sem, hogy egy újabb misztikus személyt pozitívan vagy negatívan ítéljünk meg. Ez nem a mi dolgunk. Ez a tanítóhivatalnak a feladata, nem a Mozgalmunké. Más részről pedig arról van szó, hogy Mozgalmunk cönákulumát ne változtassuk meg, hanem úgy tartsuk, ahogy Gobbi atya által kéri a Szűzanya. És a cönákulumba nem fér bele minden. Az iskolában is ha „matek” óra van, akkor a tanár a matekot adja elő, ne a fizikát, vagy a történelmet. Ha valaki tortát készít, abba nem sót és borsot tesz, mert akkor nem lesz senki, aki azt elfogyassa. Ha pedig pörköltet főz, ne cukrot és csokoládét tegyen bele, mert akkor nyugodtan dobhatja a moslékba. Úgysem eszi azt meg senki az emberek közül. Hasonlóan történik ez a cönákulummal is: ahhoz, hogy szép és vonzó legyen, megvan, hogyan szükséges tartani.

Tetszik, vagy nem tetszik ez valakinek, de ez így van a mi cönákulumunk esetében is. Nem keverhetjük össze más magán-kinyilatkoztatásokkal vagy egyéb mozgalmak találkozóinak az elemeivel, még akkor sem, ha azok hitelesek, illetve önmagukban pozitívak. Az embereknek ne adjunk lelki moslékot. A cönákulumok ott terjednek, ahol egyszerűen és tisztán a Mozgalom szellemében tartják. A cönákulumnál tehát a következő a lényeg: imádkozzuk el a rózsafüzért, majd a Szentatyáért végezzünk el egy Miatyánkot, egy Üdvözlégyet és egy Dicsőséget, olvassunk fel Gobbi atya *A papokhoz, Szűzanyánk szeretett fiaihoz* c. könyvéből, majd ajánljuk fel magunkat Égi Édesanyánknak.

Mozgalmunkban a szektás szellemnek sincs semmi keresnivalója. Mi csak a katolikus Egyházon belül létezhetünk, vagyis a Pápával és a vele egyesült Püspökökkel, papokkal. Ennél fogva igen is szükséges, hogy bekapcsolódjunk a helyi egyházunk, plébániánk vérkeringésébe. Tehetségünkhöz és lehetőségeinkhez képest mi is kivesszük a részünket, mint a többi buzgó katolikus, és ezt szoros egységben a helyi plébánossal, illetve rendi előljárókkal. A széthúzás, marakodás nem

a Szűzanyától származik. Őtöle az egység, összetartás, megbocsátás jön. Szűzanya gyermekeinek az egység és a testvéri szeretet előmozdítóivá kell válniuk.

Mozgalmunknak azonban meg kell őriznie a lelkiségünk önazonosságát. A cönakulumokon minden jóakarátú katolikus keresztény részt vehet. De aki részt vesz rajta, tartsa tiszteletben a Mozgalmunk lelkiségét. Cönakulumaink nem olvadhatnak bele egyéb imacsoportokba vagy mozgalmakba, mert akkor ezek az imacsoportok már nem Mozgalmunk cönakulumai közé tartoznak.

Mozgalmunkban a karrierizmusnak sincs semmi helye. A Szűzanya aláztos, tanulékony, okos gyermekeket akar, akik engedik magukat felhasználni az Ő tervei szerint. Tehát kicsinyekre, aláztosakra van szüksége, nem pedig kevélyekre, gőgösökre. Ezért nálunk csak egy vezető van, és ez a Szűzanya. Ő a Vezérünk, akire rábízunk magunkat, „keresztény életünket és hivatásunkat, hogy rendelkezzen vele üdvös tervei szerint ebben a döntő órában, amely a világra nehezédig” (Önfelajánló ima). Ezért nálunk nem vezetők vannak, hanem csak felelősek. Stefano Gobbi atya sem a Mozgalmunk nemzetközi vezetője, hanem Mozgalmunk nemzetközi **felelőse**. Tehát nálunk sincsenek országos vagy helyi vezetők, hanem csak felelősek, hiszen mindannyian testvérek vagyunk. Sose legyen valakinek az a célja, hogy másokon uralkodjon, hanem hogy egymást testvérként szolgáljuk, segítsük. Felelősnek lenni elsősorban kötelesség. A felelősnek pedig a kötelessége felügyelni, hogy a cönakulumokat helyesen tartsák és a kék könyvet terjesszék.

Elmondhatjuk tehát, hogy a Mozgalmunk által a Szűzanyát beengedjük az életünkbe, a környezetünk életébe, hogy „megfelelhessünk minden kötelességünknek, amelyet keresztségünk révén magunkra vállaltunk” (Önfelajánlás). Mária útja pedig Krisztus követése. Boldog II. János Pál Pápa olyan találóan mondta: „Per Mariam ad Jesum” (Márián keresztül Jézushoz). A legegyszerűbb út Jézushoz Márián keresztül vezet. De ez nem a legkönnyebb út (ezért is kerülnek oly sokat), hisz Mária a keresztúton vezet, a legrövidebb úton az Ő Szent Fiához. De aki megtalálta Máriát, megtalálta Jézust is. És aki megtalálta Jézust, megtalálta az üdvösséget az Atyában a Szentlélek által.

Hírek Mozgalmunk életéből

1. Alsópáhokon most, március 11-én 11 órai kezdettel tartottuk meg a 100. nagy cönakulumot, ahol a Balaton környékéről gyűlnek össze a Máriát tisztelő hívek és papok. Havonta rendszeresen összejönnek ott papok, hívek. Bárcsak Magyarországon és a teljes magyar nyelvterületen minél több ilyen nagy cönakulum lenne.

Szépen elvégeztük a Szentolvasót kitett Oltáriszentség előtt, majd a Mozgalmunkról hallottunk egy előadást, és utána következett a szentmise

szentbeszéddel, önfelajánlással. Mozgalmunk himnuszának az éneklése mehetne gyorsabban is, hisz az eredetit az olaszban gyorsan éneklük. Tehát a magyarban is úgy kellene, és akkor ez is gyönyörűen menne. Most is a házigazda kitett magáért a kínálgatásban, a megvendéglésben.

2. Leányfalun most van a Mozgalmunk magyarországi lelkigyakorlata június 20-23-ig, ami egyben „nagytalálkozó” is a magyar nyelvterületen.

Olaszországban meg utána: június 26-július 2-ig Colleva-ban, Rómától 80-100 km-re északkeletre, amelyet Stefano Gobbi atya tart a papok, Püspökök számára. Gyönyörű élmény szokott lenni, mikor a világ minden részéből összejönnek a felelősök, papok. Gyakorlatilag mindenhol képviselve van az egész MPM. Itt mindig Gobbi atyának a beszédei, előadásai azok, melyek leginkább megfognak bennünket, de a többieké is igen nívósak. Itt látszik meg, hogy Égi Édesanyánkat minden nép mennyire szereti, tiszteli, mennyire kéri az Ő segítségét.

3. 2011. augusztus 1-től új helyen leszek, pontosabban Törökkanizsán, Szegedtől kb. 20 km-re, de még Délvidéken a Nagybecskereki Püspökségben. Az új címem: Sóti János SJ, ul. Kralja Petra Karadjordjevića 7, 23.330 Novi Kneževac (Törökkanizsa), Szerbia, telefon: 381-230-81-016.

4. Délvidéki hírek: Az idén is tartottunk Délvidéken lelkigyakorlatot a tóthfalusi lelkigyakorlatos házban január 10-13-áig. Délvidék (Vajdaság) különböző plébániáiról jöttünk össze Mozgalmunk tagjai. Ez a lelkigyakorlat egyúttal a délvidékieknek nagy találkozójuk is egyben, amikor a Szűzanyával elmélyülünk.

Az idén is elkezdődtek a Töröktopolyai havi nagy cönakulumok. Itt ugyanis minden hónapban tartunk imatalálkozót áprilistól novemberig. Tehát már ketőt megtartottunk. Gyönyörű szép élmény havonta találkozunk Mozgalmunk tagjaival, együtt lenni egész délután a Szűzanyával. A legtávolabbiak alig hogy megszólal a déli harangzó, útnak indulnak, és öreg este érkeznek haza. Úgy elrepül az egész délután, mintha csak egy félórát tartana. Mennyi kegyelem, lelkierő származik az ilyen találkozásokból.

Sóti János S.J.

Tekintetek az égre!

Ma éljetelem velem együtt, kedves fiaim, a Paradicsomban, ahová testestül-lelkestül fel lettem véve, hogy tökéletesen részesüljek Fiam, Jézus dicsőségében.

Tekintetek az égre!

Égi Édesanyátok abban a pillanatban lett fölve a Mennybe, amikor földi életéből elbúcsúzva lehunyta a szemét.

A r ó z s a f ü z é r

Angyalseregek vettek körül akkor, melyek ujjongtak és királynőként tiszteltek, és fel lettem vége a Paradicsom dicsőségébe. A Szentháromság örömmel és megdicsőítve lehajolt és bennem tükrözte vissza örök és isteni ragyogását. Fiam, Jézus, aki már felment a mennybe, hogy helyet foglaljon az Atya jobb-ján, fiúi szeretettel és örömmel fogadott, azt akarta, hogy mellette legyenek és részt vegyek királyi hatalmában, hogy mindeneket meghódítson.

Így lettem Királynő, miután a Szentháromság megerősített dicsőséges teremben, mint az Atya szeretett leányát, a Fiú Anyját és a Szentlélek jegyesét.

Tekintsetek az égre!

A Paradicsomban kifejttem teljes anyai hatalmammat.

Anyaként vagyok Jézus mellett, hogy közbenjárjak értetek. Rátok árasztom Szeplőtelen Szívemből azokat a kegyelmeket, melyekre szükségetek van, hogy velem járjatok ezeknek a végső időknek fájdalmas útján. Így ti is eljuthattok a Paradicsomba, ahol Jézussal együtt vár rátok égi Édesanyátok.

Jézus mellett vagyok, hogy felajánljam anyai engesztelő műveimet az isteni Szentháromságnak. Ezért Szeplőtelen Szívem kelyhébe gyűjtöm minden szenvedéseket, az egész emberiség nagy fájdalmát súlyos szenvedésének idején, és bemutatom Jézusnak engesztelésül minden bűnért, amelyeket nap mint nap elkövetnek a világban. Ez az oka annak, hogy eddig még sikerült késleltetni az időpontot, amelyet az isteni igazságosság azért határozott el az emberiség megbüntetésére, mert rosszabbá vált, mint az özönvíz idején volt.

Tekintsetek az égre!

Látni fogjátok Fiamat, Jézust, amint isteni dicsősége ragyogásában eljön a fellegeken. Akkor végre meg fog valósulni Szeplőtelen Szívem diadala e világban. Ennek az isteni csodának előkészítésére meg akarom szilárdítani anyai diadalomat minden fiam szívében és lelkében.

Ezért hívtam életre az Egyházban Máriás Papi Mozgalmamat, és ezért vittem el kisfiamat a világ minden részébe. Őbenne és őáltala nyilatkoztam meg mindenki előtt. Ezért kérem továbbra is tőle, hogy menjen el a nehezem megközelíthető és távoli helyekre, hogy felajánlástok által segítsek nektek belépni Szeplőtelen Szívem biztos menedékébe.

Szívből és lélekben akkor ti is a Paradicsomban fogtok élni, ahol én lakozom, bár testetekkel még a Földön vagytok. Így ti is részt vesztek anyai dicsőségemben. Akkor ti is egyesültök közbenjáró és engesztelő művemmel, míg imádságban, csendességben és szenvedésben felkészültök Szeplőtelen Szívem diadalának vár és oly nagyon remélt pillanatára Fiam, Jézus legnagyobb és dicsőséges diadalában.

*Szűz Mária üzenete Gobbi atyán keresztül, Dongo, 1996. augusztus 15.,
A Boldogságos Szűz Mária mennybe fölvetelésében ünnepe*

A medjugorjei események meg fogják változtatni a világot mondta Viska Ivankovič-Mijatovič látnok

Sok medjugorjei zarándok szívébe és emlékezetébe fogadta Vicka Ivanković-Mijatovićot. Azt a melegszívű, nyitott, kedves lányt, aki hétfőnként tanúságot tesz a Boldogságos Szűz Máriával való találkozásairól a régi, kékre festett, szülői háznál, a Jelenések hegyének tövében. Vicka választottjával, Marióval családot alapított és új otthonukba költöztek, Krehin Gradac községbe, mely nem messze fekszik Medjugorjétől. A Glasnik Mira újságíróját őszinte örömmel, nyitottan, mosolyogva fogadta. A beszélgetés közben kislánya, Mária Szofia kíváncsian és buzgón segédkezett, miközben ő Ante nevű kisfiát altatta. A tea mellett folytatott beszélgetés sok mosolyt és vidámságot csalt elő a háziakból. Kellemes találkozás volt a közkedvelt medjugorjei látnokkal, akikből megingathatatlan biztonság és őszinteség sugárzik, miközben gyengéden, de szorosan ölelte magához kislányát.

Édesanya, feleség, olyasvalaki, aki megéli a szív, az élet teljességét. Míg nézem Önt, másnak tűnik, mint az a Vicka, akit gyakran láttunk a kék háznál, miközben tanúságot tesz a zarándokoknak.

Ez így van. Gyakran mondom, hogy ezt nem lehet összehasonlítani a Szűzanyával való találkozással és az Ő szépségével, vagyis a vele való találkozás szépségével, mert nincs hozzá hasonló szépség. Az anyaság más módon szép, különös örömmel és meglepődöttséggel teli. Isten megadta nekem ezt a kegyelmet, és ez valóban kivételes ajándék. Érthető, hogy ez idő alatt nem tudok a zarándokok szolgálatára lenni, mert az élet ajándékát kaptam, melyet örömmel őrzök és nevelek. Hálát adva a kegyelemért, életünkkel többféle módon is tanúságot tehetünk.

Életének csodálatos időszaka ez, különösen akkor, ha arra gondolunk, hogy súlyos betegként járt fel a Križevacra és a Jelenések hegyére.

Ha szenvedni szeretnénk vagy valamit tenni Isten dicsőségére, akkor arról nem sokat beszélünk. Ha Isten valóban szenvedést, áldozatot kér tőlünk, akkor azt teljességben és alázatban kéri. Csak Ő és én. A szenvedés lényege, hogy

valóban megtegyük azt, amit Isten kér tőlünk, és teljesen közel legyünk hozzá. Ő tudja, hogy miért ad vagy vesz el tőled valamit.

Egyik üzenetében azt mondja a Szűzanya, hogy addig marad velünk, míg a Magasságbeli megengedi neki.

Rögtön az jut eszembe, hogy a jelenés első napjaiban bíztattak bennünket: „Kérdezték meg a Szűzanyát, mennyi ideig marad velünk?” És mi megkérdeztük: „Drága Szűzanya, a többiek nevében kérdezzük, mert szeretnék tudni...” Ő azt válaszolta: „Untatlak benneteket?” Ez mélyen és keményen érintett engem, úgyhogy elhatároztam, soha többé nem fogom feltenni ezt a kérdést. Ugyanakkor tudom, hogy az emberek nem rossz szándékból kérdezték. Hogyan untathatna bennünket a Szűzanya? Ő nem csak nekünk adta ezt a választ, hanem megértettem, hogy az egész világnak szól. Ezért mondja ebben az üzenetében, hogy „Addig maradok, míg a Magasságbeli ezt megengedi.” És azt is mondta: „Én csak a kegyelmek közvetítője vagyok, amit a Magasságbeli ajándékoz nekem, azt adom nektek.” Mi kérjük a Szűzanyát: Szűzanya, kérd Fiadat! Ő közvetítő köztünk és Jézus között.

Az Ég és a Föld számos találkozásakor szerte a világban, de különösen Medjugorjében, Isten arra kér bennünket, hogy az irgalmasság továbbra is előzze meg az Ő igazságosságát. Mondhatjuk ezt így?

Látja, ez nem kérdés, hanem tiszta, mérhetetlen szeretet. Isten nem maga miatt kér bennünket, hanem azért, mert már nem tud más módon közeledni hozzánk. Elküldi Édesanyját, jelenlétét, és így mindent nekünk ad. Az egész Menny itt van, de mi annyira vakok, süketek vagyunk, hogy semmit sem értünk. Isten egyszerűen szeret bennünket és reméli, hogy erős szeretetével legalább egy kicsit meg tud változtatni minket. Az ember rövid idő után átadja magát Istennek, majd ezután visszatér szükségleteihez és imádsággal folytatja, melyről ő maga dönt. A Szűzanya ezért ajánlja, hogy minden nap, lépésről lépésre kell haladnunk Isten felé, úgy, hogy nem helyezük kívánságainkat és szándékainkat az első helyre. A Szűzanya azt mondja: „Ti imádkozatok terem és Isten tervének megvalósulásáért, és mindazt, amire szükségetek van, mi tudjuk legjobban, hogy mikor fogjuk megadni nektek. Ezért nem kell sokat imádkoznotok, inkább imádkozzatok tervem és Isten tervének beteljesedéséért, és a megfelelő pillanatban megkapjátok hálaik ajándékát.”

Ez igaz válasz lesz sokak számára.

Aki választ keres, meg fogja kapni. Ha nyitott a szívünk és szeretnénk tenni valamit, akkor nem kell félnünk. A legnagyobb probléma a szívünk. A Szűzanya üzeneteit megérthetjük ésszel és értelemmel, tudományosan kifejtett filozofálással, de ha minden egyes szót nem fogadunk a szívünkbe, akkor mindez nem

ér semmit. Jézus és a Szűzanya senkinek sem fogja mondani, hogy valamit tennie kell, hanem mindig lehetőséget ad az újrakezdéshez. Mindenkori arra hívlak benneteket, hogy érezzétek az igazi szeretetet, az igazi szeretetet pedig csak egyféleképpen lehet megtalálni, Jézusban és a Szűzanyában. Minden más múlandó.

A világ mindig elég hatalmas ahhoz, hogy egy kisé megkárosítson bennünket.

A probléma nem a világban van. A világ nem földrajzilag rendeltetett erre, és nem jelent erőszakot, épületet vagy falat. A világ mi vagyunk, mindannyian a világ része vagyunk. És ha azt mondjuk, hogy a világ megkárosított, akkor ez nem igaz, mert mi magunkat károsítottuk meg. Fontos megértenünk, hogy mindannyian a világ része vagyunk. Ezért ha mindannyian megváltoznánk, ha jót tennék a világért, akkor a világ felvirágozna.

Mit mond a Szűzanya a családról, az Ön családjáról?

Családom példakép kellene legyen sokak számára. A Szűzanya azt kéri, hogy a családok újítsák meg a rózsafüzér imát, de a legfontosabb, amit kér tőlünk a közösség, az az egység: mindannyian a családban találunk időt arra, hogy együtt lehessünk. Ha az ember őszintén tesz valamit, azt akarja követni, amit a Szűzanya mond, akkor ő lassan-lassan a cselekedeteivel válaszol családjának. A legfontosabb, amit a Szűzanya mond nekünk az, hogy imádság nélkül nincs jövő. Az imádságnak kell lennie az első helyen az életünkben. Ha családjunkban elkezdünk imádkozni, akkor lesz párbeszéd, mosoly és minden jó, és mindez összhangban lesz Isten akaratával. Ha az ember nem imádkozik, nincs ideje sem önmagára, sem a családjára, akkor széthúzás támad a családban. Ha azonban minden nap munka előtt imádkozunk, ha a napot térdelve kezdjük, akár csak kettő vagy öt percig is, és azt mondjuk: Istenem, köszönöm neked ezt a napot, és benne önmagammat, jól vagyok, és itt vagyok, készen a Te szolgálatodra, akkor ezzel megtettük a legszükségesebbet. Napunkat és önmagunkat Isten kezébe helyeztük. Este összegyűjtjük a családjunkat, hála adunk Istennek ajándékáért, hogy jól vagyunk, hogy a családjunk is jól van, Isten kezébe helyezünk mindent és elmegyünk aludni, mert holnap új nap kezdődik, melyet újra hálaadással és imával kell kezdenünk.

Meglátogatja-e Önt még minden nap a Szűzanya, és még mindig ugyanolyan-e, mint kezdetben?

A Szűzanya még minden nap meglátogat, és kicsit sem változott, de mi annál inkább. Néha megváltozik az arca, valamilyen benyomás hatására, a hangulata többé-kevésbé vidám vagy szomorú. Érkezését háromszori fényvillanás jelzi. Szürke ruhája van, fehér a fátyla, csillagból korona van a fején,

a szeme kék, fekete a haja, és az arca pirosposzsgás. Lebeg a levegőben egy szürke felhőn, lába nem érinti a földet. Ünnepeken: Húsvétkor, Karácsonykor, Nagyboldogasszony ünnepén, és a születésnapján arany ruhában jelenik meg. Karácsonykor karjában a kis Jézussal érkezik. Egy alkalommal, néhány évvel ezelőtt, Nagypénteken a felnőtt Jézussal jelent meg, akinek testét sebek borították. Nagyon meggyötört volt, a fején töviskoronával. A Szűzanya azt mondta: „Eljöttem, hogy megmutassam nektek, mennyit szenvedett értünk Jézus.”

A születésnapunkon a Szűzanya gratulál nekünk, születésnapján pedig mi köszöntjük fel Őt. Kezet fogunk és megpusztiljuk egymást. Ő normális személy, élő, ugyanúgy, mint mi. A Szűzanya szépsége leírhatatlan, semmihez sem hasonlítható, mert ezen a Földön nem létezik hozzá hasonló szépség. Egyszer megkérdeztük tőle, hogy miért olyan szép, mire Ő a következőképpen válaszolt: „Szép vagyok, mert szeretek. Kezdetek el ti is szeretni, és ti is szépekké váltok. Az igazi szépség nem a külső szépség, hanem a lelkünk és szívünk mélyéből fakad. Ti manapság túl sokat foglalkoztok a külsőtökkel, mert elfelejtettétek a belső szépség fontosságát. Én arra hívlak és kérlek benneteket, hogy kicsit jobban figyeljetek a belső szépségre, a külső pedig magától fog jönni, ezért nem kell aggódnok.”

Nagyon érdekes történet, amikor Ön és Jakov a Mennysorszámban voltak, szó szerint. Hogy is volt?

Ez szó szerint így igaz! Nem a jelenés ideje alatt történt, hanem délután, mielőtt a templomba indultunk a rózsafüzérre. Betértünk Jakovékhoz, és megkértük megboldogult édesanyját, hogy készítsen nekünk uzsonnát. Míg ő lement a konyhába, mi a felső, kis szobában voltunk. A fotóalbumban a családi fényképeket nézegettük. Egyszer csak Jakov, aki az albumot fogta, hirtelen eldobta, majd térdre borult. Én is mellette találtam magam. A Szűzanya meglepett bennünket. 15 óra 20 perckor érkezett, és ebben igazán nem is reménykedtünk. Azt mondta: „Most te és Jakov velem jöttök, hogy lássátok a Mennysországot, a Poklot és a Tisztítótűzet.” Jakov a következőt mondta válaszul: „Drága Szűzanya, vidd el Vickát, mert neki több testvére van, de én egyedül vagyok!” Jakov azt gondolta, hogy ha elmegyünk, akkor többé nem fogunk visszajönni. Én arra gondoltam, hogy hány napig, hány órán át utazunk odáig, és vajon az Ég felé vagy a Földön fogunk utazni?! De hála Istennek, minden úgy lesz, ahogyan a Szűzanya mondja, nem szóltam semmit, csak azt gondoltam, legyen az Ő akarata szerint.

Ekkor a Szűzanya megfogta a jobb kezemet, Jakovnak pedig a bal kezét, és elvitt bennünket. A mennyezet egyszerre csak megnyílt felettünk, pont annyira, hogy át tudtunk menni. Egy szempillantás alatt a Mennysorszámban voltunk.

Egy határtalan hely volt, olyan ragyogó fény töltötte be, mely nem létezik a Földön. Az emberek szürke, rózsaszín és sárga ruhában voltak. Sétáltak, imádkoztak, énekeltek, és kicsi angyalok vették körül őket. A Szűzanya a következőket mondta: „Nézzétek, mennyire boldogok ők, akik a Mennysorszámban vannak.” Olyan boldogság volt ez, melyet nem lehet szavakkal leírni, nem létezik ilyen boldogság a Földön.

A Tisztítótűz is egy nagy terület volt, de itt nem látszottak az emberek. Hamuszürke volt minden, és azt lehetett érezni, hogy az emberek rángatóztak és dörömböltek. Világosan lehetett érezni, hogy értük sokat kell imádkozni, mert szükségük van az imáinkra ahhoz, hogy kiszabaduljanak a Tisztítótűzből. A Pokol közepén hatalmas tűz ég. A Szűzanya először megmutatta, hogy milyenek voltak ezek az emberek normális állapotukban, és azután hogyan jönnek ki a tűzből különböző állati alakokat öltve, mintha soha nem is lettek volna emberek. És minél mélyebbre zuhannak a tűzbe, annál inkább Isten ellen vannak. A Szűzanya megmagyarázta, hogy azok, akik a Pokolban vannak, saját akaratukból mentek oda, így akarták. Azok az emberek, akik itt élnek a Földön, és mindent Isten akarata ellen tesznek, ők már itt is a pokolban élnek, a sorsuk ott csak tovább folytatódik. A Szűzanya azt mondja: „Sok ember, aki itt él a Földön, azt gondolja, hogy a halállal minden befejeződik. Tévednek, mert ti itt a Földön csak átutazók vagytok.”

Sokan vannak, akik nem szeretnek hallani a Pokol létéről.

Igen, sokan vannak, akik azt kérdezik tőlem, hogy' néz ki a Mennysorszámban, milyen a Tisztítótűz. A Pokolról azonban nem kérdeznek. Azt gondolják, és igazuk is van, hogy Isten mérhetetlen szeretet, és senkit sem fog a Pokolba küldeni. A Szűzanya ezt különös módon érzékeltette, és a következőket mondta: „Isten senkit sem fog a Pokolba küldeni, így mi magunk döntjük el, hogy hová szeretnénk menni, szabad akaratot kaptunk. Így azok a személyek, akik a Pokolban vannak, a saját akaratukból mentek oda. Minden embernek van lehetősége itt a Földön megjavulni, bűnbánatot tartani és kiérdemelni a Mennysországot. Csakis rajtunk áll, hogy mennyit teszünk ezért.”

A Szűzanya korábbi üzeneteiben gyakran említette, hogy a Sátán nagyon erős.

Nemcsak a korábbi üzeneteiben említi, hanem a mostaniakban is. A Sátán erős, és minden szabad pillanatot kihasznál, mert jól tudja ugyanis, hogy hol vagyunk a legérzékenyebbek. Fő célja, hogy tönkretégye családjainkat, hogy minél több viszályt, széthúzást szítson.

A nagy kegyelmek ideje van.

Igen, a nagy kegyelmek idejét éljük, és azt gondolom, hogy míg a Szűzanya velünk van, ez hatalmas, felbecsülhetetlen kegyelem. És ez mindannyiunk számára egyformán megadatott. Nincs különbség, mert nem a neked és a nekem szóló kegyelemről van szó, hanem a kegyelem felkínáltatott mindenki számára. Csakis rajtunk áll, hogyan válaszolunk, hogyan fogadjuk be.

Ki vezeti a beszélgetés fonalát, a Szűzanya vagy Vicka?

Néha Ő, néha én. Attól függ, hogyan alakul a beszélgetés.

Van-e még valami, amit eddig nem mondott el a Szűzanya?

Alapjában véve mindent elmondott, kivéve azt, ami a jövőben fog megtörténni. Amikor eljön ennek az ideje, nyilvánosságra kerül. A Szűzanya azt mondja, sok új üzenete van számunkra, de még nem tudja elmondani, mert még az eddigieket sem fogadtuk el. Nem élünk úgy, ahogyan ő kéri. Sokan mondják, hogy a Szűzanya mindig ugyanazt mondja, egyformák az üzenetei, mindig hasonlókat kér. De mi mást tehetne az Édesanya, amikor oly sokan vannak azok, akikre érvényes a mondás: – az egyik fülükön be, a másikon pedig ki – és a szívükben nem marad semmi. Ő a legegyszerűbb módon, a legegyszerűbb jelenlétével, minden erejével arra törekszik, hogy megértsük üzeneteit, de mi nem értjük, és mindig valami újról szeretnénk tudni. Senki sem érdeklődik arról, hogy mit mondott eddig. Ez azt jelenti, nem érdekel bennünket, hogy mit mondott a Szűzanya, hanem kérdéseinkkel igazoljuk önmagunkat, mert üresek vagyunk. Ha elfogadjuk és elkezdjük élni a Szűzanya üzeneteit, meg fogjuk látni, hogy egyetlen szava sem ugyanaz.

A Szűzanya minden hónap 25-én ad üzenetet az egész világnak. Az első években a Szűzanya minden csütörtökön adott üzenetet. Miért nem ad most is minden csütörtökön üzenetet? Mert azt gondolta, hogy az túl sok számunkra. Egy üzenet sem hosszabb harminc szónál. Mintha ezzel azt ajánlaná, tessék, itt van, lehetőséget kínálok számotokra, hogy lássam, mennyire vagytok készen, mennyit fogtok tenni?! Az üzenetet a szívünkbe kell helyeznünk, meg kell élnünk, hogy ha majd a következőt kapjuk, azt is készek legyünk befogadni. Alig hogy elkezdjük élni a Szűzanya üzeneteit, meg fogjuk látni minden szavának fontosságát.

(fordította: Sarnyai Andrea)

2011. január